

Leto VI.
1908.

Štev. 8.
avgust

Tiska „Katoliška tiskarna“
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Domača tvrdka! Domača tvrdka!
2793 (Andr. Rovškov nasledn k.)

Ivan Pengov

podobarski in pozlatarski ateljé

Ljubljana, Kolodvorske ulice šte. 20

se priporoča preč. duhovščini in cerkvenim pred-
stojništvom v naročila za izvrševanje strogo
umetniško v raznih slogih izvršenih

oltarjev, kipov in svetniških soh
iz marmorja, cementa, gipsa ali lesa itd.

— Priznana umetniško dovršena dela! —
Priznalna pisma so vedno na razpolago!

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poročtvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

☞ po $4\frac{3}{4}\%$ ☜

to je: daje za 200 K 9 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem
potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje
konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej
vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno
obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 2767

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 4. **L. Vilhar, urar.**

2774

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

priporočata svojo največjo **zalogo**
zgotovljenih oblek za
gospode, dečke in otro-
ke in novosti v konfek-
ciji za dame.

Bogata zaloga

2777

šivalnih strojev koles, pisalnih strojev

pri

Iv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

„Pri solncu“ za vodo.

Priporočam prečastiti duhovščini in slav-
nemu občinstvu svojo veliko zalogo najboljših
umetnih cvetic, šopkov za cerkveno
in domačo porabo, nagrobnih ven-
cev s trakovi, ter venčkov in šop-
kov za neveste.

Istotam so v zalogi vse potrebščine za kro-
jače in šivilje, dalje rokavice, nogavice in kra-
vate najboljših vrst, različne srajce, mnogo be-
lega perila itd. Vezanje cvetic in šopkov točno
in po najnižjih cenah. Za kupčevalce na debelo
najnižje cene.

Za obila naročila se priporočam 150

Katinka Widmayer

„pri solncu“ za vodo v meščanski palači.

Prečastiti gg. novomašniki znižane cene.

Točna postrežba. Nizke cene.

„Katoliška Tiskarna“

priporočata

vizitke, kuverte in druga dela.

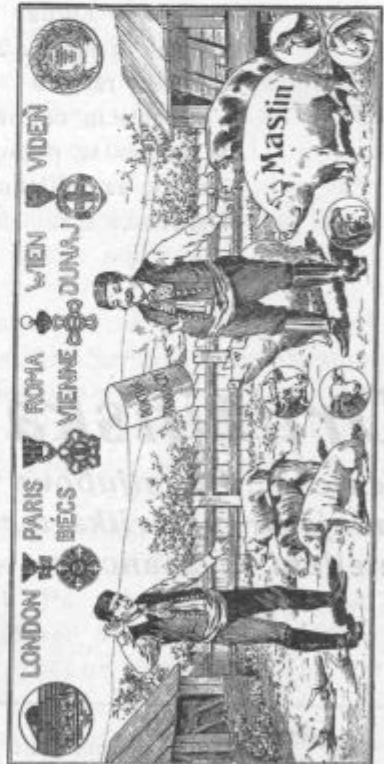
Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Spisal A. M., duhovnik ljubljan-
ske škofije. To je ličen molitvenik, pravi »vade-
mecum« za preproste kakor za olikane kroge.
Razdeljen je v dva dela: prvi del obsega v jed-
natih stavkih najvažnejše verske resnice v obiki
premišljevanj; drugi pa najpotrebnejše cerkvene

molitve, prirejene po novem obredniku. Kdor
hoče priročno elegantno mašno knjižico, naj si
omisli ta hvalevredni molitvenik. Prodaja „Katol.
Bukvarna« v Ljubljani. — Cene v šagrin-veza-
nem molitveniku z zlato obrezo in pregibljevimi
platnicami so: 2 K 50 v., 3 K, 3 K 40 v., v isto
usnje z zlato obrezo in vatiranimi platnicami pa
po 2 K 65 v., 3 K in 3 K 50 vin.

Mastin

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko).
 Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.
 : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : :

Vsebina VIII. zvezka:

	Stran
Suša in moča	225
Malo odgovora „Narodu“	228
Marijine družbe v goriški nadškofiji	229
Velik marijanski shod v Ljubljani	230
Lurška slavnost v Cerngrobu	230
Jubilejska slavnost Marijinih družb v Veseli gori pri Št. Rupertu	234
Krščanska mati	234
Pred Najsvetejšim. (Pesem)	237
Po sv. obhajilu. (Pesem)	238
Kakó me je Marija ozdravila	238
Proč s strahom pred ljudmi	240
Slovenci v Lurdu	240
Krčmar in njegov zvonček	243
Cerkveni razgled	244
Vprašanja in odgovori	254
V molitev se priporočajo	255
Zahvale za uslišano molitev	255
Darovi	255

Družinska Pratika za prihodnje leto izide v prvi polovici avgusta.
 Cenjene „Bogoljubove“ naročnike prosimo, naj preberó oglas na zadnji strani ovitka ter to edino našo pratiko priporočajo vsem prijateljem in znancem.

Razpošiljanje blaga na vse kraje sveta! Najcenejša, največja eksportna tvrdka!

Prosim, zahtevajte veliki cenik, ki se pošlje zastonj in — poštine prosto! 149

H. Suttner, urar v Ljubljani, Mestni trg

priporoča svojo veliko, izbornó zalogo finih **švicarskih ur**

briljantov, zlatnine in srebrnine v veliki izberi po nizki ceni.

Suša in moča.

Silna suša tare deželo. Tri mesece že ni bilo izdatnega dežja. Trava in zelišča venejo in se suše. Velika je škoda na travnikih in polju. Kmet je hudo zadet; resnično milovanja vreden.

V tej stiski in potrebi so ljudje mnogo molili in napravljali procesije, da bi si izprosili potrebnega dežja. Pa zdi se, da Bog noče uslišati teh prošenj, vsaj v popolni meri ne. Priletelo je semtertja nekaj dežja, toliko, da je zrak malo ohladil in rastline vsaj malo pokrepčal, da se ni godila še hujša škoda. A pravega, izdatnega deževja doslej ni hotelo biti. Razušehna in razpokana zemlja hrepeni po njem, in ljudje hrepené tudi, a dozdej zastonj.

Kaj mora biti vzrok tej prikazni? Ali se je narava sama uprla proti kmetovavcu? Ali je Bog s svojo roko zadaj? . . .

Gotovo je, da ima brezumna narava svoje postave, svoja pota, po katerih hodi, ne zmeneč se za srečo ali nesrečo človekovo. A ravno tako gotovo je tudi, da je Bog gospodar narave, brez čegar volje ne pade las raz glave, in da Bog ni oče, ki bi spal in se ne zmenil za to, kaj njegovi otroci počno in kako se jim godi.

Če pa je prst božji vmes, kaj bi moglo biti vzrok, da je Bog stegnil svojo šibo nad nas in da je neče odložiti? . . .

Iz svetega pisma, zlasti stare zaveze, vemo, da je Bog nad svoje ljudstvo večkrat pošiljal šibe, ko so mu bili nepokorni, in da je navadno kaznoval ljudi s tem, s čemer so se pregrešili. Zahteval je po svojih služabnikih, Mojzesu in prerokih, navadno od njih pokore; in ko so se spokorili, jim je kazen odtegnil in bil zopet dober oče.

Jaz nisem prerok in ne gledam skritih namenov božjih, ter ne morem nezmotljivo razlagati njegovih potov. — A morebiti se da vendar kaj ugibati in sklepati, kaki bi utegnili biti nameni božji, ko se je nad nami razlil njegov srd . . .

Naši ljudje molijo veliko, in kadar sila pritiska, molijo pridno tudi taki, ki sicer niso tako goreči. Pa najprvo mnogi izmed teh molivcev niti ne vedo in ne pomislijo, da molitev, storjena v smrtnem grehu, ne more potolažiti božje jeze, da se je treba prej z Bogom spraviti in grehu konec narediti.

Drugič je pa treba vedeti, da v potolaženje božje jeze ne zadostuje samo molitev, ampak je treba še kaj drugega.

O Izraelcih, ko jih je Bog tepel, ne bremo, da bi bili samo molili. Obrnili so se do Mojzesa, naj prosi zanje pri Bogu; on pa se

je obrnil do Boga; Bog mu je pa navadno narekoval kako pokoro, ki naj jo grešno ljudstvo opravi. Ko je ljudstvo tisto pokoro opravilo, in svoje življenje predrugačilo, tedaj se je božja jeza podelila in bili so si zopet dobri — ljudstvo in njega nebeški Gospodar.

Ko je Bog poslal preroka Jona v mesto Ninive, tedaj so Ninivljani oznanili post ter se oblekli v rašovnike od največjega do najmanjšega. Tudi kralj je vstal s svojega prestola, vrgel svojo obleko s sebe, se oblekel v rašovnik in sedel v pepel. In je ukazal oklicati po Ninivah: Ljudje in živina, govedina in drobnica, naj nič ne pokusijo, tudi naj ne hodijo na pašo, in celo vode naj ne pijejo. In naj se z rašovniki ogrnejo ter naj vpijejo z močjo k Gospodu, in sleherni naj se vrne s svoje hude poti, in od krivice, ki tiči v njegovih rokah. In Bog je videl njih delo, ker so se obrnili s svoje hude poti, in je milostljivo odvrnil hudo, katero je napovedal storiti, in ni storil. (Jona, III. 5—10).

In ravno v tistem zmislu govori Gospod pri preroku Izaiju: »Vaša dežela je puščava, vaša mesta so z ognjem požgana; vašo pokrajino vpričo vas tujci žró, in je pusta kakor po sovražnem pokončanju. Kam bi vas še udaril, ko hudobijo na hudobijo nakladate? Glava je vsa bolna in srce vse medlo. Poslušajte Gospodove besede sodomski poglavarji, z ušesi sprejmite postavo našega Boga, gomorsko ljudstvo! Čemu mi je toliko vaših darov? pravi Gospod. Naveličal sem se jih. Za žgavne daritve ovnov in za mast pitane živine in za kri telet in jagnjet in kozlov ne maram. Kadar pridete pred moje obličje, kdo tirja teh reči iz vaših rok? Odslej mi ne nosite nič več praznega daru; kadilo mi je gnusoba. Mlajev in sobot in drugih praznikov ne morem več trpeti, vaši shodi so vsi napačni. In četudi svoje roke stegate, vendar od vas obračam svoje oči; in četudi pomnožujete molitev, vas vendar ne bom uslišal; zakaj vaše roke so polne krvi. Umijte se, očistite se, hudobnost svojih misel spravite spred mojih oči, ne hajte napačno počenjati. Potem pridite in pritožite se nad menoj, pravi Gospod.«

Tako je Bog govoril in ravnal v stari zavezi. Težko, da bi bilo njegovo ravnanje sedaj drugačno.

Iz tega je razvidno, da poleg molitve Bog zahteva nekaj drugega. In to je — pokora, poboljšanje življenja. Tako moli tudi sveta Cerkev: O Bog, ke te greh razžali in pokora potolaži . . .

Toda pokora je pa tisto, o čemer današnji svet neče nič slišati. Ljudje se skušajo na razne, časih tudi na zelo čudne načine Bogu prikupiti, ga zase pridobiti ali se mu hvaležnega izkazati. Ne kateri mu v ta namen postavljajo znamenja ob potu, drugi obešajo table na zid, tretji mu prinašajo v dar voščene roke, noge, kravice in prešičke, četrti mu delajo obljube, da bodo šli vsako leto na božjo pot, da ne bodo veliko nedeljo mesa pokusili it., itd. Vse te in enake reči so sicer dobre, vendar pa kažejo tudi, da je naša pobožnost, naše češčenje božje le vse preveč zgolj vnaje. Vse to je lepo in dobro, a posebnega veselja Bog samo nad takimi rečmi ne more imeti. Bog od nas ne želi toliko imeti kamna, lesa, voska, potov in drugih vnajstij; kar pa odločno hoče imeti, to je naše srce, naše življenje. Neskončno večje vrednosti kakor še tako drag vnajstij dar podati, na tako daljno pot iti, bi bil sklep; v zahvalo Bogu, ali v odvrnenje božjih kazni sklenem temu in temu grehu popolnoma slovo dati, — in če me tudi stane nekaj premagovanja! To je dar, vreden Boga, ki je duh, in ga je treba moliti v duhu in v resnici.

S sušo pa ni udarjen samo posameznik, ampak vse ljudstvo. In ljudstvo moli in dela sempatje tudi obljube, da bi si naklonilo božji blagoslov. A zdi se, da nam Bog na vse to odgovarja kakor nekdanj Judom: Kadar pridete pred moje obličje, kdo tirja vseh teh reči iz vaših rok? Odslej mi ne nosite nič več praznega daru! Mlajev in sobot in drugih praznikov ne maram; vaši shodi so vsi napačni. In če tudi pomnožujete svoje molitve, vas vendar ne bom uslišal. Umijte se, očistite se, ne hajte napačno počenjati! Potem pridite in pritožite se nad menoj!

Ako te ostre besede Gospodove obračamo na naše razmere, nikakor s tem nismo zoper molitve in procesije. Vse to je dobro in potrebno, a je — premalo. Trebalo bi še kaj drugega storiti! Treba bi bilo, da si ljudstvo ob taki priliki vest izprašuje, da gre samo vase, da spozna svoje napake in odločno sklene, jim slovo dati.

Kateremu grehu pa je udano zlasti naše ljudstvo, da bi bilo predvsem potrebno, dati mu slovo? Katera mōra tlači našo deželō? Katera nadloga ukončava naš narod? Katera pregreha je, o kateri z verjetnostjo moremo sklepati, da Bog zavoljo nje ljudstvo kaznuje, in kaznuje zlasti s sušo? Znano je, da Bog kaznuje s tem, s čemer se je kdo pregrešil. Ali se ne da opravičeno sklepati: Sušo Bog pošilja nad nas, ker je med nami preveč — moče. Ne tiste moče, ki napaja zemljo, ampak, ki namaka — grla. Pijančevanje to nezmerno, je reč, katere Bog iz visokih nebes gotovo ne more mirno gledati, ampak ga draži k svetemu srdu. Pravijo, da moča napravi več škode kakor suša. To je v tem pomenu gotovo resnično. Suša zdaj prizadeva ogromno škodo; — a v primeri s tem, kar je napravi pijančevanje, je to vendarle malo. Zaradi suše ne bo nobeno posestvo prodano, zaradi pijače pa mnogo; zaradi suše ne bo nobeden umrl, posebno ne naglo in neprevideno umrl, zaradi pijače pa silno veliko; zaradi suše ne bo nobena duša izgubljena, zaradi pijače pa nešteto. In vendar pravijo in je resnično, da je ena sama več vredna kakor ves vidni svet! . . .

In vendar nasledke suše ljudje tako bridko občutijo in bi vse storili, da bi se je mogli znebiti. Kdo pa se kaj zgane, kdo vzdihuje in toži, kdo objokuje nesrečne in neskončne žrtve pijančevanja, kdo si jemlje k srcu to nesrečo? Kdo kaj stori, da bi se odpravila? . . . V resnici tukaj velja beseda Jeremija prerōka: Desolatione desolata est universa terra, quia nullus est, qui recogitet corde. — Pusta in opustošena je vsa dežela, ker ga ni nikogar ki bi si vzel k srcu! . . . (Jer. XII., 11.)

Kdo si kaj stori iz vsega hudega, kar pijančevanje napravi? Kdo misli na kako poboljšanje? Kdo je pripravljen v tem oziru na kako pokoro?

Kaj pravim, pokoro! V teh dneh samih, v katerih silna suša pritiska na zemljo, ali menite, da se kaj manj pije? V teh hudih dneh se pije veselo naprej, se popiva nezmerno in se vnovič kliče jeza božja nad nas. Pred kratkim se je slišalo o krvavem pretepu povodom velike cerkvene slovesnosti. Če greš v nedeljo popoldne mimo te ali one gostilne, čuješ iz nje petje, vpitje, tulenje. Po veselem popivanju soditi, ni ljudem zdaj v času suše nobene posebne sile . . . Včeraj, idoč po cesti, slišim pred seboj neko rohnenje, prepir, preklinjevanje. Kaj bo to? Prideta, ali bolje: privlečeta se dva pijanca; manj pijani je vodil in podpiral bolj pijanega, iz čegar ust je bruhala ostudna kletev pri vsaki drugi besedi. Pri vsaki tretji stoninji pa sta omahnila in se prevrnila. Manj pijani je spravljal bolj pijanega pokonci, ga pogovarjal, miril in pobiral s tal, dokler se ni vsega naveličal in ga zavlekel za neki grm, kjer je potem ležal kakor hlod, mrmrajoč in preklinjajoč še dalje v napol-zavesti. Gledati tak prizor in poslušati take besede, to je nekaj strašnega! Ali more kaka žival do take ostudnosti ponižati se? Približam se na tleh ležeči kladi, gledam in preišlujem: Ali je to človek? to kristjan? to podoba božja? Oj, podoba božja, tako v blato povaljana in oskrunjena, da je ni poznati! . . . Pogledam kvišku proti modremu nebu, s katerega je pripekalo žgoče solnce, nebu, zaprtemu in zaklenjenemu pred našimi prošnjami za dež, in si mislim: Zdaj razumem, zakaj naše prošnje nimajo moči, da bi spravił svojo šibo, o razsrjeni Oče, dokler se take reči godé pred tvojim obličjem . . .

Ljudstvo slovensko, krščansko, kdaj se boš že zdramilo in spoznalo svojega največjega sovražnika, ki ti škoduje več kakor suša in moča in toča in ogenj?! Kdaj boš začelo moliti in v procesijah hoditi, da bi šla od nas ta nadloga? Kdaj se boš tudi vzdignilo k odločnemu odporu zoper tega najhujšega škodljivca?!

Tu velja beseda pesnika Gregorčiča:

Nespametno lj dstvo, čemu li tvoj stok?
Na delo, ne drži mi križema rok!
Povrni se samo v prvotnost nazaj,
In našlo povsodí prvotni boš raj!

Kakor rečeno: S popolno jasnostjo in gotovostjo ne moremo zasledovati božjih namerov in potov. Ampak če se sploh dá kaj sklepati, ali ni opravičen ta sklep, da nam Bog hoče s šibo pokazati svojo nevoljo, in da nas tepe s pomanjkanjem, ker grešimo s preobilnostjo.

Vsaj zdaj, ko nam je Bog tako očitno pokazal, da v neki reči z nami ni zadovoljen, naj bi napravili vsi skupaj o d l o č e n, j u n a š k i s k l e p, da hočemo na vseh koncih

in krajih in z vsemi močmi zavračati in odvrnati, zavirati in omejevati od naše domovine kugo nezmernosti, ki ropa in mori, pali in požiga med nami, ter napravlja več škode, kakor vse elementarne nezgode!

Suša bo sicer minula, a njeni nasledki se bodo bridko čutili celo leto. Ne bo živini kaj jesti dati, pa tudi ljudem bo primanjkovalo. V tem dolgem času imamo dovolj prilike preišljevatí, če nismo sami z nezmernostjo zakrivali, da zdaj ni kaj v usta dejati; pa tudi dovolj časa, da se ojunachimo do sklepa — kakor pravi neka cerkvena molitev — da kar smo z nezmernostjo zagrešili, začnemo s postom popravljati. Naj bi se zgodilo!

Malo odgovora „Narodu“.

Časnik, ki se po vsej krivici imenuje »Slovenski Narod«, se zadnje čase prav močno zanimlje in pridno peča z »Bogoljubom«. Vedno prelistava njegove liste, pobira iz njih stavke in jih spremlja s svojimi kajpada premodrimí opazkami. O zadnji številki pravi, da so Bogoljubovi bravci »zarukanci«, ki ne poznajo druge poti, kakor do farne cerkve.

Ljubi »Narodovci«, ako smo mi zarukani, tedaj ste pa vi hudobni; in sicer hudobni tako, da se vam od hudobije blede, da ne veste več, kaj govorite. Če mi poznamo samo pot do farne cerkve, zakaj ste nam pa hoteli ubraniti, ko smo šli v Lurd, da bi si malo več sveta ogledali, kakor ga je do farne cerkve? Na to nam odgovorite! — Zdi se nam, da se vam pojmi malo mešajo. Vam je vse, kar je krščanskega, neumno, abotno, zarukano; vse protikrščansko pa modro, učeno, duhovito, razborito, in naj je še tako bedasto, kakor je bedasta ta dvojna vaša trditev, v kateri ste sami sebe po zobeh udarili. Boste že oprostili, če mi vaše visoke filozofije in logike ne moremo kapirati. Zdi se nam, da smo mi »zarukanci« vendar malo boljši modroslovci, in da nam pot do farne cerkve še ni glave zmešala, kakor je — po vaših besedah sodeč — zmešana vaša.

Toda kaj se bomo prerekali s temi morda bolj milovanja kakor obsodbe vred-

nimi zaslepljenci, ki imenujejo temo luč, luč pa temo! Bi, ko bi kaj pomagalo, ker se nam smilijo. A žal, da ljudje, ki se ustavljajo sv. Duhu, ki spoznani resnici oči nalašč zapirajo, da bi je ne videli, so neozdravljivi. Zato ne moremo drugega, kakor pomilovati jih. In zato jim tudi nismo doslej odgovarjali, pa jim ne mislimo tudi vprihodnje, če ne bo posebne sile; ampak bomo šli svojo pot naprej, četudi bevskajo v nas. Kaj nam pa morejo!

A vam, prijatelji »Bogoljuba«, ob tej priliki eno besedo. Če vidite, kako se »Narod« zaganja v »Bogoljuba«, iz tega lahko sklepate, da »Bogoljub« ne more biti tako »nedolžen« in brezpomemben. Le na medene hruške se vsedajo ose in sršeni. Jim mora že hoditi v škodo, sicer bi ga ne pikali. To naj vam bo v spodbudo, da boste le še bolj zanj delali ter razširjali njega in to, kar on priporoča. Čim več nas bo »zarukancev«, tem več povoda bodo imeli otroci teme jeziti se tem bolje pa bo za dobro stvar. »Narodovo« zaletavanje v »Bogoljuba« naj nam bo le spodbuda, da bomo še boljše delali za list in sodelovali z njim. — Zares list, ki ima 15.000 naročnikov in vsaj še enkrat toliko tisoč bravcev, ne more biti ne-nevaren kraljestvu hudega duha, ki ima na Slovenskem svoj glavni šotor — v uredništvu takoimenovanega »Slovenskega Naroda«.

Za Marijine družbe.

MARIJINE DRUŽBE V GORIŠKI NAD-ŠKOFIJI

nameravajo skupno proslaviti lurški jubilej 23. avgusta na Sv. Gori. Kako, bo popisano od poklicanejši strani. Jaz bi rad povedal nekaj splošnega o Mar. družbah na Goriškem.

1. Malo jih je. Menim, da vsega vkup — govorim le o slovenskih — 16 dekliških; mladeniške menda nobene ne. Ena je v Gorici, ustanovljena pred nekaj mesci. V goriški dekaniji jih je še pet (Bate, Čepovan, Grgar, Kronberg, Pevma), v cerkljanski je ena (Novake), v črniški sta dve (Kamnje, Orlica), v komenski dve (Štanjel, Veliki dol), v kanalski dve (Levpa, Ročinj), v ločniški ena (Podgora), v tolminski dve (Drežnica, Libušnje). Nobene pa ni v dekanijah Bovec, Devin, Kobarid in Št. Peter. Ker je izven Gorice 131 slovenskih duhovnij, nima torej 116 duhovnij Marijine družbe. Če bi bil kako družbo izpustil, prosim naznanila v »Bogoljubu«.

2. Zakaj jih ni več? Vzrokov je dovolj. Povem nekaj splošnih. Marijine družbe so pri nas premalo znane. Gotovo jih je mnogo, ki bi bili prav dobri družbeniki, ki pa o Marijini družbi še slišali niso. Mislim, da je tudi nekaterim duhovnikom ustroj Marijinih družb manj znan. — Sliši se tuintam, da za naše kraje niso Marijine družbe: pregorka kri in preživa noga v nižavi, preraztreseni kraji v gorah. Nekaj resnice je v tem; vendar da bi dežela, kjer si je Marija izbrala svetogorsko svetišče, ne bila za Marijine družbe, ne moremo verjeti. Kazalo bi poskusiti. Upamo, da se po svetogorski slovesnosti tu ali tam ujunačijo. Bog daj!

Drug tak splošen vzrok je občutno pomanjkanje duhovščine. Mnogo duhovnij je praznih, brez duhovnika, n. pr.

v kanalski dekaniji tri duhovnije čisto prazne, v četrti pa biva en penzionist. Kapelanov kmalu ne bo; že sedaj je celo en gospod dekan brez kapelana. Pomanjkanje duhovnikov bo čedalje večje, zato duhovščina vedno bolj obložena. Marsikdo bo pomislil, ali naj si naloži še novo breme: voditi Marijino družbo dá dela. Pripomnil bi pa, da bomo duhovniki ravno zato, ker nas je vedno manj, potrebovali pomočnikov med lajiki. Ali ne bi dobra Marijina družba v tem pogledu veliko koristila?

Ustanavljanje Marijinih družb pri nas ovira tudi nedostatna ureditev duhovnij. Od onih 131 slovenskih duhovnij na deželi je samo 47 župnij, druge so kuracije in vikarijati. V bovški, devinski in kobariški dekaniji je razen dekanijske fare le še po ena fara, drugo vikarijati in kuracije; v kanalski dekaniji celo nobene župnije ni razen na sedežu dekanije. Kurate in vikarje lahko poljubno predstavljajo. Tako se je leta 1907 selilo posebno veliko vikarjev in kuratov. S popotno palico v roki je pa težko organizirati. Po našem prepričanju bi bila pri nas izmed vseh naših organizacij pred vsem potrebna organizacija duhovnij.

Še eno! Želeli bi pri nas več evharističnega duha. V tem oziru marsikje marsikaj manjka. Pa čast Bogu! Ustanovila se je Sodalitas sacerdotum in honorem SS. Cordis Jesu. Če bo ta družba pridno delovala, se mora pričeti novo življenje v vsem delovanju, novo življenje tudi za Marijine družbe.

Upam, da ne bo zamere radi teh vrstic. Pisane so z najboljšim namenom. Vam Marijini družabniki, ki bivate po drugih škofijah, pa priporočam v molitev goriške Marijine družbe in sploh vse katoliško delo na Goriškem.

Velik marijanski shod v Ljubljani.

Zadnjič za o Velikem Šmarnu napovedani shod moških in mladenskih Marijinih drušb v proslavo lurškega jubileja in slate maše sv. očeta — se iz važnih vzrokov preloži na Mali Šmaren, 8. septembra dan.

Udeležniki pridobé s tem še več časa, da se lahko pripravijo na to pot in si nahranijo za potrebne potne troške.

Ljubljana se je izbrala za kraj zborovanja zato, ker ni drugod nikjer dobiti prostora, v katerem bi mogli v vsakem vremenu cel dan zborovati. — Dalje v Ljubljano vodijo vse šeleznice, in imajo do tje primeroma vsi najkrajšo pot, ker je ravno v središču. Želimo vsem kolikor moč potovanje olajšati in troške zmanjšati, zato se bo vsa reč izvršila v teku enega dne, četudi bi se dala lepše ispeljati, ko bi imeli dva dneva. — Končno pa se nam tudi ni treba v Ljubljani bati nastopiti; ob priliki tristoletnice Marijinih drušb je bil naš nastop prav časten.

Da bo tudi zdaj časten, k temu naj pripomorejo vse družbe in vsi posamezni njih člani s tem, da se slavnosti gotovo udeleše.

Povoda, da se enkrat vsi skupaj zberemo, imamo letos dovolj v dveh lepih jubilejih, ki morajo vzdigniti vsakega dobrega katoličana.

Natančnejši vsposed v prihodnji številki.

Lurška slavnost v Crngrobu.

Nad vse lepo, veselo in veličastno se je izvršila lurška slavnost dekliških Marijinih drušb kranjske in loške dekanije na dan karmelske Matere božje dne 16. julija v Crngrobu.

Saj je pa tudi Crngrob kakor nalašč za kako tako prireditel. Odtegnjena posvetnemu šumu samuje velika in častita cerkev na robu gozda v sveti samoti. Nekoliko vzvišena na gričku gospoduje nad prostranim in lepim sorškim poljem, na katerem je posejanih na primeroma malem prostoru cela vrsta vasi, sredi katerih se lepo belijo prijazne cerkve in cerkvice, da jih je težko kje toliko skupaj videti. S tega le malo vzvišenega prostora imaš tako lep pogled, za kakršnega je drugod treba lezti na visoke goré in ga še težko dobiš. Zadaj za cerkvijo se

vzdiga zelen grič, kot nalašč prirejen za kako »pridigo na gori«. — Cerkev (podoba glej v zadnji številki!) ima nekaj izredno častitljivega in vabljivega. Našo pozornost vzbuja najbolj ogromni zvonik, brez dvoma najmočnejši na Kranjskem. Njegova notranjščina (kjer vise zvonovi), je — brez pretiravanja — tako velika, kakor velik pod (skedenj), da bi štirje mlatiči prav lahko mlatili in se složno sukali v njem. Gori vise štirje zvonovi, tako izvrstno ubrani, da ko pritrkavajo, meniš skoro, da slišiš peti lepo ubrane orglje. Spodaj na steni zvonikovi je naslikana orjaška podoba sv. Krištofa, ki prenaša Kristusa čez vodo. — Cerkev sama obstoji iz dveh precej enako velikih delov: ladje in prezbiterija. Oba sta gotskega sloga. A ladja je starogotska, je bolj nizka in ima

močno, široko stebrovje, na katerih slone težki oboki. Prezbiterij (svetišče), le malo manjši od ladje, je novejšega časa, ima visoka okna ter vitke in visoke stebre, ki ga istotako kakor ladjo ločijo v tri dele. Pod sedanjim starološkim dekanom č. g. Fr. Kumrom, se je pri cerkvi mnogo popravilo. Ogromna stavba je zahtevala za popravo menda celih 14.000 kron. Zdaj je cerkev v dobrem stanu. Pred cerkvijo je še velika lopa, potegnjena po celi širini cerkve, in jo nosita dve vrsti vitkih gotskih stebrov. — Posebna znamenitost crngrobske cerkve je pa »rebro ajdovske deklice«, ki visi v cerkvi v levi ladji pod stropom, veliko kakor vojnica od voza. To je menda rebro one ajdovske deklice, ki je svoj čas stala z eno nogo na gori sv. Jošta, z drugo pa na Šmarni gori. Vendar pa ne vem dobro, če je prav ravno od tiste deklice, zakaj — mere se ne vjemajo. Ta, ki je imela take noge, je morala vendar še nekaj daljša rebra imeti, kakor navadna vojnica. Drugi, ki se bolj razumejo na zgodovinske in naravoslovne reči, pravijo, da je to kost morske ribe, ki je prišla tje najbrž iz oblube. In tem se bomo tudi mi pridružili; utegnejo imeti prav.

To cerkev tedaj in prostor okolu nje, kot nalašč pripravljen za kako cerkveno slavnost, so prifarška dekleta in fantje tako okrasili, da sta imela res popolnoma slavnostno lice. Po vsej dolgosti cerkve se je na obeh straneh vil mogočen venec, pred oltarjem pa od stropa okoli drug s primernim napisom. Zunaj cerkve je stalo več mlajev in mlajčkov, ovitih z venci, okrašenih z zastavami in napisi. Sredi zelenega griča za cerkvijo pa je stal šotor, in v njem kip lurške Matere božje, pripeljan nalašč za to priliko iz precej oddaljenih Zapog — delo kiparja Tončiča v Kamniku. Ta kip ima res tako lep, tako pobožen izraz v obrazu, da so ga romarji tega dne le kar občudovali; domačini bi ga bili najrajši obdržali v Cerngrobu. Tončič v Kamniku pa pravi, da jih naredi takih še, kolikor jih kdo želi . . .

Tako je bil tedaj prirejen slavnostni prostor. Starodavni Cerngrob se je danes — spremenil v Lurd. Tukaj se je vršila lurška

slavnost natančno po »programu« ali razporedu, kakoršen se je razposlal vsem Marijinim družabnicam obeh dekanij. Ker ta razpored po okoliščinah lahko služi tudi drugim družbam za ravnilo, naj bo pa tukaj natiskan:

Lurška slavnost Marijinih družb kranjske in loške dekanije 16. julija 1908 v Cerngrobu.

Ob šestih tiha sveta maša (na koru se lahko poje);

za loško dekanijo v Stari loki pri Fari,

za kranjsko dekanijo v Šmartnem pri Kranju.

Bolj oddaljene družbe lahko med to sveto mašo še skupaj prihajajo.

Ob pol sedmih odhod med slovesnim zvonjenjem.

Med potjo se poje lurška pesem (glej spodaj!). Ko se konča, se lahko ponavlja, ali se moli rožni venec, ali pa pojo lavretanske litanije.

Proti osmim prihod v Cerngrob: Ko dojdejo vsi, zapoje vsa cerkev: »Ti o Marija!« Dobro izvežbane pevke naj gredo na kor, Prinesejo naj seboj »Ljudsko pesmarico« in »Slava Brezmadežni!«

Nato tiha sveta maša, med katero (koj na začetku, na kar naj se že prej nekoliko pripravijo) se bo delilo sveto obhajilo tistim, katere želé. (Skupno sveto obhajilo se ne zahteva, ker bo daljna pot in že precej pozno; a katere želé obhajane biti, bodo lahko.)

Pridiga.

Velika sveta maša.

Vsé iz cerkve! Oddih in okrepcanje.

Nato poklonitev lurški Materi božji — v lepem vremenu zunaj na prostem, v dežju pa pod cerkveno lono.

Razpored:

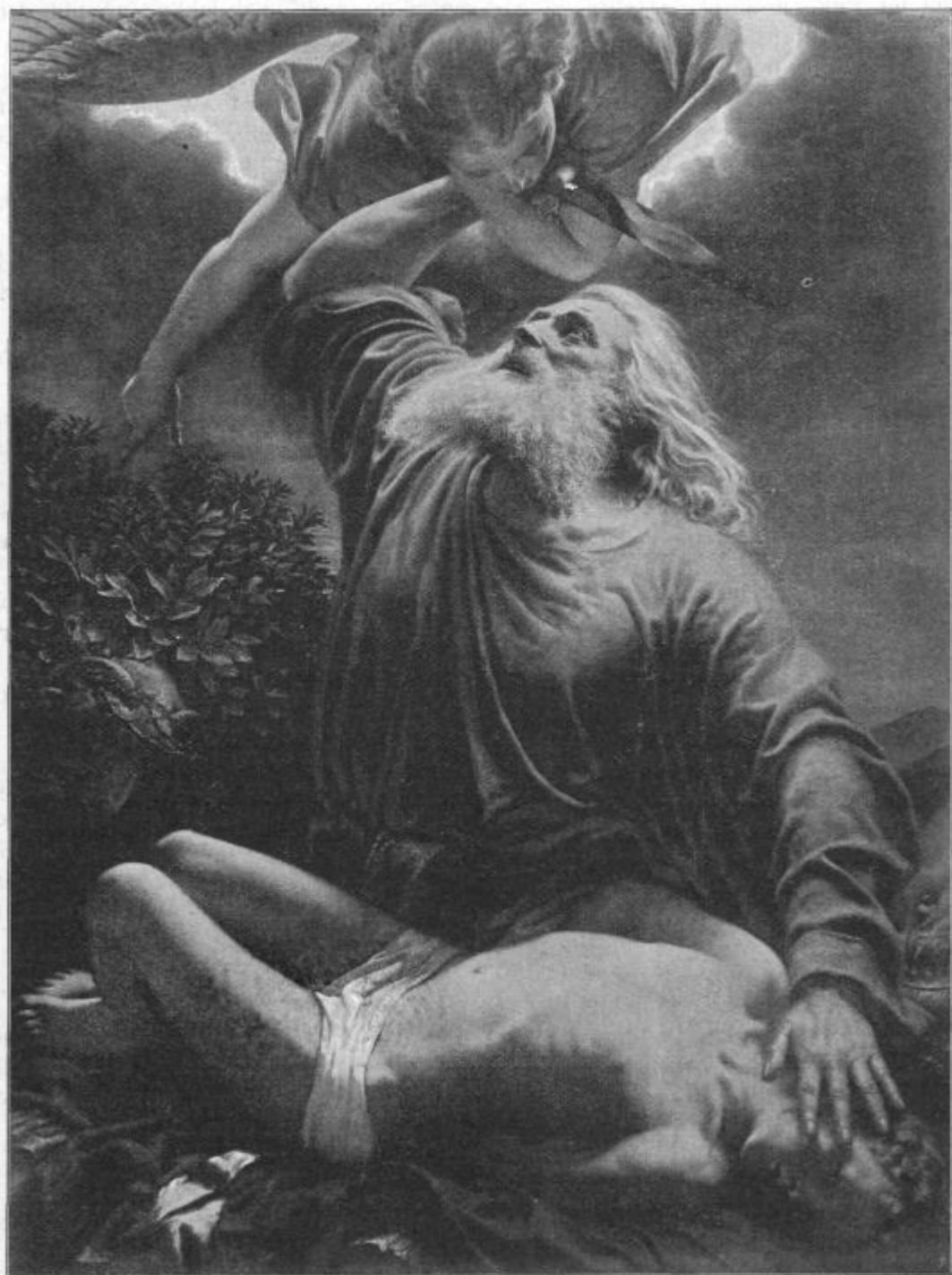
Pesem: »Zdrava zemlje vsa Gospa!« (Pojejo vse.)

Nagovor.

Deklamacija: »Za lurški jubilej.«

Pesem: »Marija, mati ljubljena.«

Poklonitev Materi božji v šestih pesmih in simbolih.

Abraham hoče darovati svojega sina Izaka.

Pesem družbena: »Pri Tebi, o Marija, zbrane . . .«

Nato v cerkev!

Slovesne litanije.

Pesem: »O Marija, naša ljuba Mati! . . .«

Pesem: »Vse prepeva, se raduje . . .«

Konec.

Odhod iz cerkve v procesiji: Kranjska dekanija skoz stranska vrata, loška skoz velika, pojoč lurško pesem.

Nekoliko od cerkve se procesija razdruži in zopet uvrsti malo pred Faro oziroma pred Šmartnom, kjer gre v cerkev, ondi se zapoje zahvalna pesem in podeli sv. blagoslov.

Vse družbe naj pridejo z zastavami!

Ob pol sedmih sta se začeli pomikati dve dolgi procesiji vsaka od svoje strani, proti skupnemu cilju. Loški dekaniji se je pridružila tudi družba iz Sore, ljubljanske dekanije, s svojim voditeljem č. g. Fr. Finžgarjem, in tudi nekaj družbenic od Sv. Treh Kraljev idrijske dekanije pod vodstvom č. g. J. Miklavčiča, za kar jim gre posebna hvala. Zbralo se je vsega skupaj dvajset bander in zastav, 22 duhovnikov in trije bogoslovci, pa okoli 3000 vernikov, večinoma Marijinih družabnic. Velika cerkev je bila natlačeno polna, še pod lopo so stali. Prelepo je bilo videti dolge vrste Marijinih družic, ki so prihajale s svojimi banderi med veselimi pritrkavanjem prekrasnih cerngrobskih zvonov.

Mnogo deklet je bilo pri sv. obhajilu. Pred pridigo je podelil s prižnice novomašnik g. Jožef Frölih iz Sorice svoj novomašni blagoslov. V pridigi pa se je predstavljala Marijinim hčeram podoba lurške Matere božje (bela obleka, višnjev pas, rdeča roža itd.), kako naj odseva in se zrcali v njih dušah, za katere naj skrbé, da bo »vsa njih lepota od znotraj«. Pridiga je bila prepletena z verzi in pesmi »Šopek v dar Mariji«. — Veliko sveto mašo z asitenco je imel loški mestni župnik č. g. Avguštin Šinkovec.

Po veliki maši odmor, oddih in okrepčanje. V tem prostem času pa so se dekleta posedla po zelenem griču za cerkvijo v raznih gručah, deloma uživale skromno kosilce,

potem pa prepevale v raznih zborih lurško in druge lepe pesmi. Nekako tako kakor tukaj je moralo biti, ko je Jezus z gore učil množice ali pa ko jih je čudežno nasičeval z pomnoženimi kruhi. To je trajalo dobro uro. Ta prizor je bil tako prijazen in prijeten, da bi ga bili radi podaljšali še za dolgo. A čas je šel naprej in priganjal, da nadaljujemo svojo slovesnost.

Veliki zvon zbere vso množico okolu Marijinega šatora. Vsa velika družba zapoje »Zdrava zemlje vse Gospa!« Nato č. g. župnik Karol Čik iz Žabnice v prav krepkem govoru v imenu vseh pozdravi Marijo ter ji izroči in posveti vse navzoče in celo našo domovino. Družabnica iz Železnikov z občutkom deklamira pesem »Za lurški jubilej«, šest članic kranjske družbe pa prav izvrstno prednašajo »Poklonitev Materi božji v šestih pesmih in simbolih« ter polože Mariji pred noge dotičnih šest simbolov (znakov): križ, srce, sidro, lilijo, venec, krono.

Ko odpoje vsa množica zadnjo pesem »Družbeno«, se podado vsi v cerkev, kjer je imel ob asistenci skoro vseh navzočih duhovnikov č. g. župnik-svetnik Fr. Špendal iz Tržiča pete litanije. Zapeli smo po razporedu še dve pesmi in nazadnje lurško. Pojoč se je pomikala množica z banderi iz cerkve, kranjska dekanija pri enih, loška pri drugih vratih — in potem krenila vsaka na svojo plat.

In pojoč sta se zopet bližali obe procesiji med mogočnim zvonjenjem cerkvama, iz katerih sta zjutraj šli. V starološki je imel sam gospod dekan, v šmartinski pa domači g. župnik zahvalno pesem in podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Bila je ura pol štirih popoldne, ko je bila končana slovesnost na obeh krajih in so se dekleta podale domu, kamor so tudi oddaljene prišle nekako ravno do noči.

Tako se je izvršila ta slavnost. Bila je vredna proslava lurškega jubileja. Vsi udeleženci in udeleženci so bili polni veselja, zadovoljnosti in navdušenja nad krasnim dnevom, ki nam ga je dal Bog preživeti.

Naj bo vse v čast lurški Materi božji in duhovno korist njej posvečenih hčerâ! Upa-

mo, da kakor je bila slavnost po vnanje prekrasna, tako je tudi znatno pripomogla, da se — kar je končni namen vsega — družabnice tudi v notranjem življenju utrdé in poglobé. Še večjo ljubezen do Marije, še večje

veselje do družbe, še natančnejše izpolnovanje pravil, še krepkejša rast v čednostih, še večja vnema za razširjanje kraljestva božjega mora biti, in upamo da bo sad te prelepe slavnosti.

Jubilejska slavnost Marijinih družb na Veseli gori pri Št. Rupertu.

Na Veseli gori pri Št. Rupertu bode dne 5. avgusta t. l. shod Marijinih družb trebanjske dekanije, kamor se vabijo tudi druge družbe izven dekanije. Spored je sledeči:

1. Spovedovalo se bode že v torek zvečer in zjutraj v Št. Rupertu.

2. Ob pol 8. uri zjutraj, v sredo, dne 5. avgusta, se zberó vse družbe na križpotu pri sv. Valburgi in gredo skupno na Veselo goro, kjer bode pridiga o jubileju (govori g. Žužek iz Ljubljane), potem sveta maša in skupno sveto obhajilo.

3. Po sveti maši odhod v Št. Rupert, kjer je kosilo in zatem igra: »Lurška pastarica« z govori in deklamacijami.

4. Popoldne slovesne litanije in pozdravni razhod.

Naznanila sprejema župni urad v Št. Rupertu ali pa č. g. Iv. Strajhar, kaplan, kamor naj druge družbe naznanijo svoj prihod. — Preskrbljeno je za lepo in slabo vreme. Dolenjska lahko pride z vlakom, ki gre iz Rudolfovega ob pol 6. uri do Ponikev ali Trebnjega.

Krščanska mati.

VIII. Zvezda upanja.

Čudno se je marsikateri zdelo, da nisem začel natančneje razlagati vzgoje otrok, to najvažnejše materino delo. Toda kaj pomaža pero onemu, ki ne zna pisati, kaj orodje onemu, ki ne zna delati, kaj poduk materi, ki ga ne more spolnovati. Pri vzgoji otrok mora imeti mati potrebne krščanske čednosti, da je vstanu svoje dolžnosti zvesto izpolnjevati. »Tistemu, ki ljubi,« pravi sv. Avguštin, je vse lahko.« Za mater velja ravno to. Katera ljubi Boga nad vse ter po tej ljubezni uravna domače življenje ter vzgojo otrok, ji je vse lahko. Ona postane močna žena, ki je začela

hoditi po poti popolnosti. S svojim ognjem ogreva vse domače in jim sveti v časih nadlog s svojim zgledom. Da pa more mati, ta močna opora svoje družine postati, mora imeti trdno upanje, ono zvezdo, katera ravno ubogo mater, ki ima nesrečo s svojimi, najbolj tolaži. — Torej danes o upanju.

Sv. Zeno pravi: »Vzemi upanje in pridnost opeša, delo neha, vse je mrtvo. Kmet ne seje zrnja v pesk, kjer ne bi mogel pričakovati žetve; ribič ne vrže mreže na kraju, kjer vé, da ni rib; utrujeni popotnik se žene do zadnjega, dokler upa svoj cilj doseči, če se je zmotil, onemore brez moči. Kar je srce

za naše telesno življenje, to je upanje za naše notranje življenje vsake duše in cele človeške družbe. — Človek vedno upa. Če se včasih spominja nazaj, ga je kar strah, kaj je moral vse prestati, koliko žalosti, dela, nehvaležnosti skrbi in srčnih bolečin prestati. In ko bi človek vedel naprej, kaj ga še čaka, bi bilo strto marsikatero srce, bi se najlepša in največja dela mnogokrat opustila.

Zdaj pa človek vedno upa. V bolezni upamo zdravje, v suši dežja, v žalosti veselja. Vsi pa vemo, kolikokrat je to upanje prazno in se ravno nasprotno zgodi, kakor je človek pričakoval. Toda ni bil nobeden osramoten, upanje, ki daje vsem nesrečnim največjo tolažbo in moč, to je upanje v potrebno milost božjo in večno življenje v nebesih.

Vse, kar človek na svetu dela, dela le v upanju nekaj dobrega doseči. V največji nesreči ima človek še tolažbo, dokler upa, da bo enkrat boljše. Grozne bolečine obupa so pa tam, kjer ni upanja, da bo kdaj boljše. V resnici je ta obup le pri pogubljenih. — Kakor mora telo dihati, tako mora v tem življenju duša vedno upati, hrepeneti in si prizadevati, da doseže potrebno srečo.

Upanje je pa razno. Imamo goljufivo upanje, ki obeta navidezno srečo, v resnici pa človeka le v nesrečo zapelje; minljivo upanje, ki ugasne le prekmalo, grešno upanje, ki vabi človeka na široko pot, ki pelje v pogubljenje. Toda še tukaj se pozna, da svet res vodi božja previdnost. Še nikdar ni bil noben s svojim grehom trajno srečen. Od angelov in prvih staršev do današnjih dni se vedno kaže, da pot greha ne pelje do prave sreče. Navadno pa vsak prepozno spozna svojo zmoto, ko je treba prestati težko pokoro ali pa naše vzeti še hujšo kazen.

Med nami je največ posvetnega upanja, želje po bogastvu in časti, po veselju, sreči in mirnem življenju. Vse to je dovoljeno, če ni pot do tega grešna. Če se pa človek v to preveč zaveruje ter postavi vse upanje v take minljive stvari, ne bo v vsem tem našel one sreče, katere je pričakoval. Le malo, malo jih doseže to, kar so želeli in še ti niso od tega, kar so dosegli, srečni postali, ker je

naše srce za kaj višjega ustvarjeno. Če so bili pa res srečni in zadovoljni, je ta sreča trpela le nekaj trenutkov. Smrt napravi gotovo konec. Ali je pa to prava sreča, če imaš vse ter moraš vse, na kar je bilo navezano tvoje srce, v trenutku zapustiti? — Lahko pa rečem, da mi vsi nismo veliko zemeljskih dobrot okusili. Vse posvetno je podobno veliki pojedini, katero lačni reveži od daleč gledajo, oni pa, ki uživajo, niso nasiteni. Kaj ima človek od posvetnega, za katero se je trudil v znoju in skrbeh, katero mora pa v kratkem zapustiti? Samo za svet ne bi bilo vredno toliko delati in trpeti.

Kako drugačno je pa naše življenje v luči krščanskega upanja. Če upam, če pogledam naprej, sem potolažen v največjem trpljenju. Vera nas uči, da pridejo bridkosti od Boga in vodijo k Bogu, če smo dobre volje. Ozka, strma je pot, toda božja roka nas vodi in podpira, ko hodimo čez pečine in brezdna. Vemo, da bomo kmalu uživali Njega, ki nas je ustvaril za večno srečo. Mi želimo sreče, hrepenimo po nebesih, toda vemo, da smo jih še nevredni. Za naše mlačno in grešno življenje je bilo še premalo pokore. Vsak dan skušamo svojo slabost, ko ne storimo, kar bi morali storiti. Strah nas je večnosti in Sodnika, ker nismo na račun pripravljeni. Vsak trenutek nas lahko pokliče, zato mislimo le s strahom na svojo smrt. Pomisli pa, kako so pač umirali ljudje pred Kristusom, ko še niso imeli zakramentov za umirajoče! Upanje se je rodilo na Kalvariji, kjer je zadostil Sin božji za naše grehe, in nam zaslužil vse potrebne milosti. Zdaj se moremo otresti teže svojih grehov, naša slabost je podprta z močjo Vsemogočnega. Nevarnosti nas obdajajo, toda vendar lahko mirno in zaupno čakamo večnosti in nebes. Delam, kar morem in spoznam, torej me Bog gotovo ne bo zavrgel. Le to storim, kar je božja volja in vem, da bo Bog z mano zadovoljen. Toda mnogo kristjanov nima tega srečnega upanja, ki napravi človeka zadovoljnega in veselega. Čakajo do smrti, da jih vse drugo zapusti, na kar so v življenju stavili svoje upanje in tedaj šele Bog dober postane.

Ko bi vedeli vsi grešniki, kaka sreča in zadovoljnost sta v duši, če je vest mirna, če živi v spravi z Bogom, ko bi vedeli, da je to močno krščansko upanje neki predokus nebeškega veselja, ki dušo bolj osrečuje kakor vse zemeljske dobrote, ko bi vse to vedeli, bi postavili vsi svoje upanje na našega Gospoda Jezusa.

Marijo pozdravljamo kakor mater svetega upanja. Mati je, ki ljubi svoje otroke in pri Bogu vse premore. Ona je pa tudi sama zgled pravega upanja. Koliko bridkosti je imela uboga Mati! Celo življenje je gledala svojega sina kot dar Bogu za naše grehe, videla ga je na križu v smrtnih bolečinah, v naročju ga je držala mrtvega, ločiti se je morala od njegovega groba. Zvezda upanja ji ni ugasnila. Evangelist pravi, da je stala pod križem. Gotovo, stala je trdna v svojem upanju, da bo zopet vstal in ga bo kmalu zopet videla. Ne en trenutek ni dvomila, dokler ji zarja velike noči oznanila častitljivo vstajenje njenega Sina. Žalost je zginila, bridkost je minula, neizmerna radost jo je prevzela, spomin na prejšnje težave ji je pa le toliko ostal, da je tembolj čutila svojo srečo.

S tem je postala Marija zgled za vse, posebno pa za krščansko mater. Saj je upanje tudi v materinem srcu doma. Mati dela, trpi, se daruje in si pritrjuje za svojega otroka. Ne ve pa, kaj bo iz otroka. Toda upanje jo navdaja, da bo enkrat pošten človek, srečen na svetu in da ga bo enkrat imela na svoji strani v nebesih. Da te pa upanje na zemeljsko srečo ne odvrne preveč od pravega cilja, od našega upanja na nebese, pomisli večkrat besede Gospodove: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo privrženo.« — Glejte najprej, da boste Bogu služili in nebes vredni postali, vse drugo vam bo privrženo. Ko bi bilo treba za nebese vse dati, kar imamo na zemlji, bi ne bilo to preveč. Toda Gospod ne zahteva, da bi mu vse posvetno dali, on pravi: »Če meni služite in za svoje duše skrbite ter mojo voljo vselej spolnujete, ste lahko brez skrbi za vse drugo. Vi ste prevzeli nase skrb za mojo čast, jaz bom gledal na vašo srečo in bom

se kaže še prav posebno pri otrocih. Če se zanemarja skrb za čast božjo, za molitev, za dobro življenje in se starši za vse to nič ne brigajo, bodo kmalu, kmalu želi veliko žalost in težke skrbi. Marsikatera mati se izgovarja, da ni mogla otroka učiti nobodne molitve, da ni imela časa nanj paziti; ko pa vidi otroka nesrečnega in ga bo videla pogubljenega, bo pa spoznala, kaj bi bila morala storiti. Čudna je res slepota nekaterih staršev. Toliko se trudijo, da bi imeli otroci lepo doto, lepo obleko, gledajo, da delajo, toda ne molijo zanje, ne pazijo na družčine, smejejo se otroškim porednostim — »saj je le otrok!«

Skoro vsak ima soseda, kjer se z neko grozno jasnostjo kaže, kam more pripeljati skrb za posvetno srečo in uživanje na svetu. Vendar vse to druge ne izmodri. — Kdor pa svoje otroke za nebese vzdaja, si veselje in tolažbo napravlja, kdor jih za nebese vzdaja, je najboljše tudi za njih časno srečo poskrbel.

Kako naj torej mati kaže to upanje?

V svojem otroku vidi mati vedno otroka božjega, ki mora v nebese priti. Vse druge misli se po tej glavni misli ravnajo. — Če Gospod pokliče k sebi dete v zgodnji mladosti, se pri grenki ločitvi tem bolj vzbudi materina ljubezen. Nobeden ne bo zameril materi, če joka, ko nesejo otroka v jamo, saj je mati navdana ze veliko materino ljubeznijo.

Kakor učenka Križanega, bo pa gledala malo naprej. Sliši glas Prijatelja otrok: »Pustite male k meni priti in nikar jim ne branite, ker takih je nebeško kraljestvo.« — V solzah in velikih bolečinah daruje mati udano in velikodušno svoje najdražje in najljubše Očetu in se popolno podvrže njegovim sklepom. Boljšega mu nisem mogla dati. Zdaj je varen pri Mariji. Zame bo prosil, da kmalu za njim pridem.« — Ali ni dete zdaj brez nevarnosti, srečno za celo večnost? Ko bi bil še na svetu, kako bi bilo ž njim, kako bi prestal razne nevarnosti in zapeljevanja? Ti sama čutiš vso težo življenja, privošči mati dragemu otroku blaženost in mir, katerega je dosegel. Za te otroke te ob smrti ne bo skrbelo. Kaka sreča zate, ko ti pridejo enkrat tvoji otroci po sodbi nasproti in te spremijo v kraj sreče. Zakaj je umrl? Bog vé, ki ga je po-

klical. Da ne bi zlobnost popačila njegovega srca, ga je hitel izpeljati iz hudobije ljudi.

Z upanjem je pa navadno združen strah. Posebno materino srce je skoro vedno nemirno, v strahu je, če bodo otroci dosegli nebesa. Čim bolj upa, bolj se boji. V nebesa hoče spraviti otroka. Ali bodo pa svoj cilj dosegli pri tolikih nevarnostih, ki jih obdajejo? Ali je ona zmožna jih prav učiti in hudega varovati? — Koliko je bilo otrok skrbno odgojenih, v materinih solzah in skrbeh, pa so na svetu vse izgubili: vero, nedolžngst, pošteno življenje in še ljubezen do matere. Šli so v službe kakor delavci in dekle nedolžni, domu so prišli s sramoto, spremenjeni, da jih je mati komaj spoznala. Šli so v Ameriko, kot dijaki v tuja mesta trdni v veri, velika večina dijakov, deloma tudi drugih je prišla domu sovražna cerkvi in Kristusu. Ali se ne bo to zgodilo tudi njenemu otroku? — Pri ljudeh ne bo dobila tolažbe za svoje skrbi.

Toda zaupaj, žalostno srce skrbne matere! Glej na desnici Očetovi je Odrešenik, prijatelj malih, ki je tudi tvojega otroka odrešil s svojo krvjo in nanj gleda poln ljubezni. On ima vse milosti, katere rabi mati, da bo

otroka prav vzgojila in ga vtrdila pred zapeleovanjem sveta. Te milosti more mati priklicati na svojega otroka, če ima pravo zaupanje in dobro moli.

Pri Odrešeniku pa stoji Mati, naša Mati Marija, ki je sama vso bridkost in žalost občutila, Zdaj je tudi Mati mater, Mati lepe ljubezni in svetega upanja. Okoli nje so pa angeli in svetniki, so vsi izveličani, ki so po njej dosegli svoje spreobrnjenje in zveličanje, so gori matere, ki so bile v enakih in večjih težavah. Zdaj so vsi pripravljeni nam v potrebah pomagati. — Krščanska mati sklepa roke, poklekne, in vroče molitve, polne žive vere in trdnega upanja se vzdigujejo pred prestol Najvišjega, kakor klici po božjem usmiljenju: »Oče, podpiraj, Oče, blagoslovljaj ubogo mater, ki želi otroke v nebesa pripeljati.« To ponižno zaupanje, ki se zaveda lastne slabosti in vseh nevarnosti ter postavi vso dobro vero le v Boga, se kaže v dobri molitvi in pogostih vzdihljajih — vse materino življenje je skoro sama molitev. Če dela doma ali na polju, jo vedno ta misel na Boga tolaži. Mirno more potem reči: V tebe, Gospod, sem upala, vekomaj ne bom osramočena.

Anton Oblak.

Pred Najsvetejšim.

V rajskih žarkih
v tajstvu raz oltarja siješ;
v naša srca večno srečo,
mir in zadovoljnost liješ.

O ljubezen,
višek čudežnih skrivnosti,
tu se v spravi dar daruješ,
tu izvir je vseh sladkosti.

Kaka sreča!
Večni Bog med nami biva,
v tabernakelju stanuje,
da ga verna duša vživa.

Toraj upno
k Niemu vsi se zatecimo,
v svetem strahu na kolena
preponižno se vrzimo!

Rajska rosa,
Jezus, čudapolna mana,
reci le besedo eno,
duša moja bo oprana.

Po sv. obhajilu.

Srce se moje
v rajski blagosti
polno sladkosti
v prsih topi.
Tebi o Jezus,
pesem izbrana,
slava, hozana,
vedno doni.

Kaka nevihta
zunaj razsaja,
v srcu pa vstaja
upanje v Te.
Tu na oltarju
v rožnem središču
v Tvojem svetišču,
gledam na Té.

Kaj mi je mari
svetno bogastvo,
kaj veličastvo,
cele zemlje!
Tukaj je Jezus —
Kar je želelo
to je prejelo
moje srce.

Moravčan.

Kakó me je Marija ozdravila.

Do konca dni mojega življenja mi bo ostal trajno in stalno v hvaležnem spominu 26. dan Marijinega mesca majnika v jubilejnem petdesetem letu prikazanja Matere božje v lurški duplini, — oni dan, ko so mi prinesli slovenski lurški romarji od najimennitnejše zdravnice sveta, lurške Matre božje veliko darilo — telesno zdravje. Oni, ki so skušali že trpljenje dolgotrajne bolezni, iz katere ni videti izhoda in rešitve, mi bodo iz srca radi pritrdili, kako izvanredno darilo, kako posebno milost mi je naklonila z ozdravljenjem Marija. Ni v moji moči, da bi se mogla zahvaliti. Vendar čut hvaležnosti, ki sem jo dolžna nebeški zdravnici, me sili k temu, da se ji vsaj toliko zahvalim, kolikor je v človeški moči. Zato pa, v proslavo in zahvalo lurški Gospe, katere čast in slavo širiš »Bogoljub« letošnje jubilejno leto med vernimi Slovenci, sprejmi tudi moje vrstice, ki jih polagam v zahvalo in čast »Pomočnici kritjanov«.

S sledečimi besedami je stopil Bogoljub« kmalu po vrnitvi slovenskih romarjev v domovino — pred slovensko ljudstvo:

»Upamo tudi, da naša pot k Mariji ni bila zastoj, dasi posebnih izrednih milosti telesnega ozdravljenja nismo občutili.« — V resnici, bodite prepričani, slovenski Marijini romarji, če je Marija že meni, ki se nisem osebno, ampak le po duhu udeležila vašega romanja v Lurđ, poslala mi po vas izredno milost telesnega ozdravljenja, gotovo ni bila tudi za vas pot k lurški Gospe zastoj,

ampak vsa milostipolna. Česar niste pričakali v Lurdu med Slovenci, da bi bil kdo ozdravel, to je storila Marija doma na slovenskih tleh — na meni. Ozdravela sem! Ozdravila me je Marija po rabi lurške vode.

Začetkom leta 1902 sem začela bolehati. Moj želodec je postal zelo izbirčen in pri hitri hoji sem čutila bolečino na desni strani v želodcu. Zdravila sem se v Gorici, Kranju, Idriji, pa brez uspeha. Po nasvetu gosp. dr. Šlajmerja sem se podala v ljubljansko bolnišnico, kjer me je omenjeni gospod doktor operiral na slepem črevesu in zamotanih črevih; zgodilo se je to 18. avgusta 1906. leta. A kljub dobro uspeli operaciji le nisem dobila tega, kar sem želela — zdravja. Iskala sem ga tudi v toplicah, toda žalibog — našla ga nisem. Vrnila sem se v svoj rodni kraj, Spodnjo Idrijo, kjer sem hotela pričakati zdravja in službe. Druga želja se mi seveda ni mogla izpolniti, ker je bila zavisna od prve — od zdravja. Malo iznenadila me je kri, ki mi je zadnji dan oktobra leta 1907 pritekla iz ust. Skrbelo me pa to ni, saj sem nekaj enakega doživela že v zimi leta 1903, ko sem bivala v Gorici. Potem sem bila nekaj časa boljša, — nikoli pa docela dobra in zdrava. V takem položaju so mi potekli dnevi do mesca februarja tega leta. Ta mesec pa me je bolezen navezala na bolniško posteljo, in sicer že takoj v njegovem začetku. Krvavljenje iz pljuč, ta bolezen, ki se je bila prej že dvakrat pojavila, je s strašno silo pritislila name. Dan za dnem sem po malem

krvavela, nekajkrat sem pa izbruhala precej krvi, in tačas je bilo pričakovati najhujšega. Iskala sem pomoči pri priznanem idrijskem rudniškem zdravniku g. dr. Štveráku, toda v kljub svoji skrbnosti mi ni mogel dati tega, kar je želel on in še bolj jaz sama — zdravja. Vsakdo, ki me je videl, je moral vedeti, da so mi že odprta groba vrata. V tem žalostnem stanju sem visela na niti življenja od dneva do dneva. Dvakrat sem bila previdena za smrt; vsled močnega krvavljenja iz pljuč enkrat nisem mogla biti obhajana. — V teh težkih dneh sem začula glas o lurškem romanju Slovencev. Prvotno se za to nisem nič zmenila, o rabi lurške vode pa sploh slišati nisem marala. »Mene bo že gospod Štverák ozdravil, saj mi vedno trdi, da ne bom še umrla. Le zakaj naj bi se potem posluževala izvanrednih pripomočkov,« tako sem govorila. Čitala sem vsejedno, dasi v začetku težko, pa že z velikim zanimanjem knjige: »Lurški čudeži«, »Lurška mati božja« in »Lurški majnik«. Nekako čudno me je pretreslo, ko sem brala zgodbo lurške Matere božje in njenih čudovitih del. Tudi jaz v svoji mladosti — 22 let — sem si zaželela zdravja. Vsako sredstvo, ki bi ga moglo dati, bi poskusila. Zajedno sem uvidela, da vsa zdravila nimajo zame trajne zdravilne moči; zato se poprimem zadnje rešilne vejice, — odločila sem se za lurško vodo. Naprosila sem neko slovensko božjepotnico, naj bi mi prinesla od Marijinega studenca v Lurdu kapljico vode. A dotlej je bilo še dolgo in bala sem se, da je ne bom več živa dočakala. — Po preteku treh mesecev moje bolezni mi je nekoliko odleglo, tako da sem vsak popoldan za nekaj časa vstala in šla na zrak. S tem sem tudi ustregla nasvetu gospoda zdravnika, kateri mi pa že od 24. aprila ni dal nobenih zdravil več, dasi sem bila slaba, skoro brez vsake življenske moči. Misliła sem, da me bo spomladansko solnce vsaj nekoliko poživilo. Pa kaka prevara! Kadar sem sedela na solncu, se je krvavljenje, katero je bilo že malo ponehalo, vselej zopet ponovilo. Gospod doktor mi je bil že takoj po začetku bolezni popolnoma odpravil tudi kašelj, ki me je poprej hudo mučil; a

zdaj se je zopet oglasil v vsej svojej nadležnosti. Dihala sem težko, tudi želodec se mi je uprl. Vrhtega so mi še noge vsak dan zatekale in mi povzročevale silne bolečine. Rada bi jih bila zavila v mokre obkladke, pa je gospod zdravnik 7. maja — takrat mu je šla moja mati zadnjikrat poročat o moji bolezni — to odsvetoval. Vse te nadloge so me ovirale, da nisem mogla v cerkev, čeravno je komaj dobrih pet minut daleč. — V soboto, 23. maja, sem bila obhajana doma za Veliko noč. Nisem imela toliko moči, da bi bila tačas sedela na stolu, ne — še v postelji sem morala biti naslonjena na blazine. — V ponedeljek, dne 25. maja, sem bila takorekoč na koncu svojega življenja. Z materjo sva bili silno potrti, da, naravnost obupani. Popoldne tega dne dobim naprošeno lurško vodo. Zvečer, po opravljeni devetdnevnici, jo s polnim zaupanjem v Marijo, »zdravje bolnikov«, začnem rabiti. Popijem je žlico in nekaj je zmešam z drugo vodo ter se ž njo umijem. Isti večer mi ni bilo še nič olajšano, pač pa sem čutila, kot bi mi kdo močno stiskal rebra in neko pretakanje iz pljuč na levi strani. Ko se pa v torek, dne 26. maja, v zgodnji uri prebudim, čutim, kakor bi bila preživljena, — sama sebi nisem hotela verjeti, da sem — ozdravljena, zdrava! Težko dihanje, kašelj, oteklina na nogah, vse, prav vse nadloge so me nakrat zapustile. — Napravim se v veliko začudenje svoje matere in grem v cerkev popolnoma lahko, kakor tedaj, ko sem bila še docela zdrava. Štiri mesece že nisem bila v cerkvi, ko sem pa pila vodo iz lurškega studenca, sem šla. Kdo me je ozdravil? Ali zdravila? Ne morem verovati, ker jih nisem rabila skoraj mesec dni. Ali domišljija, kakor so nekateri trdili in še trdé! Če bi me bila ozdravila domišljija, bi me bila gotovo ozdravila tudi po zdravilih zdravnikovih. Zakaj me ni? Jaz pa očitno in resnično pričam, da me ni ozdravil nihče drugi, kakor lurška Mati božja po svoji čudodelni studenčnici. To priča lahko vsak, kdor me je videl zadnji čas bolezni in potem, ko sem ozdravela. Da sem

zdrava, je potrdil tudi g. zdravnik. Že skoro dva meseca je od tega, ko se je to zgodilo. In vendar sem danes, ko to pišem, zdrava ravnotako, kakor sem bila prvi dan ozdravljenja. Vsi oni, ki so pričakovali, da me je bolezen zapustila le za hip, morajo sedaj radi ali neradi pritrčiti, da je moje zdravje trdno in stalno. In če bi tudi danes zopet legla v bolniško posteljo, je vendar tu očiten dokaz, da me je Marija ozdravila. Kajti nemogoče je verjeti, da bi naravna zdravila ozdravila od

tako težke bolezni takorekoč v trenutku, ko mi niti v dolgi dobi treh mesecev, ko sem jih rabila, niso pomagala. Še veliko manj pa morem to verjeti, ker skoro cel mesec pred ozdravljenjem že nisem rabila nobenih zdravil, dasiravno sem bila ves čas nevarno bolna. Mariji pa kličem iz hvaležnega srca: Slava in hvala Ti, mogočna lurška zdravnica Marija, za meni podarjeno telesno zdravje!

V Spodnji Idriji, 14. julija 1908.

Mici Sever.

Proč s strahom pred ljudmi!

Neki Francoz pripoveduje: Prebil sem nekaj noči v šotorju Arabca, kjer so prenočili tudi en Turek, dva katoliška odpadnika, en kalvinist, en jud, trije prostomisleci in en zvest katoličan.

Ko se je zmračilo, se Turek nič ni sramoval pred svojimi gosti; pokleknil je na tla ter opravil svojo molitev. Zvesti toda nekoliko bojzljivi katoličan je sklenil prej, da bode skrivaj svojo molitev opravil. Ko je pa videl moliti Turka brez strahu, ga je bilo sram. Mislil si je: ne sme me osramotiti Turek. Otrese strah, poklekne in opravi svojo molitev. Ko je končal, se obrne Turek proti njemu ter pokaže na druge tovariše rekoč: »Poglej one pse . . ., nihče izmed njih ne moli.«

Pred desetimi leti je prinesel francoski list tole dogodbo: V neki šoli so stakali učenci v omari križ, ki je pred časom visel na steni v šoli, so ga odstranili po ukazu vlade, ter so ga postavili na mizo učiteljevo.

Ko je učitelj vstopil, se je silno razsrdil. »Kdo je to stvar semkaj postavil?« zavpije.

Pošten in odkritosrčen dečko vstane ter reče prosto: »Jaz sem to storil.«

Učitelja so sprehajale vse barve.

Čast temu neustrašenemu dečku, ki se ni sramoval svojega Boga!

Učitelja pa so kmalu nato odstavili radi nenravnosti.

Kjer Boga ni, tudi ni poštenega življenja. Teotim.

Slovenci v Lurdu.

(Piše urednik. — Dalje.)

Bali smo se tedaj, da bi nas samih ne bilo dosti za en vlak. 250 nas je moralo biti, da bi ne bilo treba nič doplačevati. Če bi nas bilo le 200, bi poseben vlak še šel, a nekaj bi bilo treba doplačati. Imeli smo zato nekoliko strahu, na drugi strani pa vendar tudi upanje, da se nas bo spravilo skupaj 250. — Do konca marca je bil določen rok za zglav-

ševanje. Pa že februarja so oglašili prihajali tako, da smo smeli z gotovostjo računati na 250. V drugi polovici marca pa so začeli oglašiti skupaj leteti tako, da smo se začeli bati, da nas bo — preveč. Podjetnik Köver nam je namreč rekel, da več kakor 400 jih na tako daljno pot ne more sprejeti; pa rajši 320, kakor 400. Vendar se je vdal za 400.

Tiste dni je prišel v Ljubljano; sedeli smo v »Unionu« pri posvetovanju, in zopet in zopet sem ga vprašal: Ali res ni mogoče več kakor 400? Odgovor je bil vselej, da nikakor ni mogoče.

Bližal se je konec marca. Tedaj so pa začeli romarji pritiskati od vseh strani. 25. je bilo število 400 že polno. Kam z ostalimi? Treba jih je bilo odklanjati, najprej ženske, potem tudi moške. A to ni bilo prijetno. Gospodje v upravnishtvu so bili v težavnem položaju. K njim so se hodili romarji osebno oglašat, a oni so jim morali naznanjati, da ni

Paré ni mogoče toliko ljudi prenočiti. V Paré zato ne, ker je premajhno mesto, v Curihu in Lyonu pa, ker nekateri hotelirji nočejo sprejeti romarjev, da ne zgube »renomeja«. Treba je bilo tako ukreniti, da mesto v Curihu ostanemo rajše v Luzernu; tam pa težavo tako premagamo, da bo en del prenočil v Lyonu, drugi pa v Paré. Zato pa ne moremo obstati, kakor je bil prvotni načrt, tje grede v Lyonu, nazaj grede pa v Paré, ampak bo treba oba kraja šele na povratku obiskati.

S tem je bilo težavno vprašanje rešeno, in vrata so se na stežaj odprla onim, ki so

Cerkev sv. Antona na Viču. — Glej dopis!

mogoče nikogar več sprejeti. Ženske pa hude! »Saj še ni konec marca, in rečeno je bilo: do konca marca je čas. Čemu pa visi vabilo na cerkvenih vratih; ko pridem, me pa ne vzamete!« Enako so se glasila nekatera pisma upravnishtvu. Pa tudi jaz sem dobival pisma, v katerih so ljudje prosili: »vsaj še mene!«

V tej zadregi pride pismo od Köverja, v katerem pové, da je po tridnevnem ubijanju z glavo iznašel načrt, po katerem bi bilo mogoče sprejeti 600 romarjev. Prej to najbolj zaradi tega ni bilo mogoče, ker v Curihu, kjer so prej vedno obstajali, v Lyonu in v

zunaj stali in čakali, da bi bili noter spuščeni. Agitirati pa nismo smeli prav nič več, z nobeno besedico, sicer bi bili dobili ljudi toliko, da bi zopet ne bilo kam ž njimi. Povedati smo smeli samo to, da oni, ki so se že oglašili, so vsi sprejeti. Ni se jih pa oglasilo še popolnoma 600; treba je bilo torej čakati, da se polagoma naberejo, ne dabi jih vabili. In res so se nabrali.

S tem je bilo vsem, ki so se oglašili za romanje, ustrezno. Mi pa, ki smo imeli s pripravami opraviti, smo si naložili silno breme. Vozni red se je moral ves izpremeniti, treba je bilo nanovo začeti obravnavati z železni-

škimi upravami vseh treh držav; imenik romarjev po skupinah se ni mogel sestaviti, ker so romarji enega kraja hoteli skupaj biti, nekateri izmed njih so se pa še vedno nanovo oglašali. Ko bi bilo ostalo pri številu 400, bi bili mi imeli začetkom aprila zložno sestavljeno vse, lahko dali romarsko knjižico tiskati in jih razposlati že cel mesec pred odhodom. Tako je bilo treba z vsem do zadnjega čakati. Vozni red, prvič s težavo sestavljen, je bilo treba drugič sestavljati, in to ne gre tako lahko med tremi činitelji, drug od drugega tako oddaljenimi: med nami, podjetnikom in železniškimi ravnateljstvi. To so letela pisma in telegrami semintje! Podjetnik se je zadnjih 14 dni odpeljal v Pariz in Lurd, v Parizu obravnaval cel dan s predstojništvom železnic, obletel vso pot, po kateri smo se vozili, in komaj en teden pred odhodom sporočil končni vozni red. Vmes so v Ljubljani sestavljali imenik, kar je že samo po sebi težavno delo, da bi se vsem ustreglo; pa se je moral še zadnje trenutke vsak čas spreminjati, ker so se nekateri odpovedali, na njih mesta pa drugi stopali. Delali smo z največjo naglico podnevi in ponoči, da smo že skoro omagali — preden je bilo treba dolgotrajno vožnjo nastopiti. Glavno breme je ležalo na ramah g. Rakovca, upravnika »Slovenčevega«; komaj da je bil še malo živ od mnovega bdenja ponoči. K sreči nam je »Katoliška tiskarna«, ki je z delom vedno v zadregi, zelo na roko šla, da je knjižice v naglici hitro iztiskala, za kar gre posebna hvala nje vodju, g. Karolu Čeču. Ravno tako je knjigoveznicę svoje delo kar najhitreje dovršila. In tako je bilo mogoče vendar še za silo pravočasno vsem doposlati vse potrebne reči.

To bodi povedano zato tako natančno, da boste vedeli, ljubi romarji, če morda ni bilo vse v najnatančnejšem redu, kje je bil vzrok temu. Pri vsem tem se je bilo le čuditi, da ni bilo nobene večje zmede: ne enega romarja nismo zgrešili. — Vse to se je pa zgodilo na ljubo tistim 200 zadnjim romarjem (400—600), vse te težave smo sprejeli, da smo jim mogli željo izpolniti. Zares zelo prav store, če pomolijo kako češčenomarijo za tiste, ki so se zanje toliko potrudili . . .

Končno je prišel zaželjeni pondeljek, 11. maj. Zjutraj že smo jeli srečavati po ljubljanskih ulicah romarje z lepimi romarskimi znaki. Ob 11. je bila v stolnici tiha sv. maša za srečno romanje, ki jo je bral eden izmed gospodov semeniških duhovnikov. V cerkvi je bilo prav mnogo romarjev. Tudi presvetli knezoškof so prišli s tajnikom g. Čerinom k sv. maši.

Popoldne ob dveh pa je bila v frančiškanski cerkvi naša odhodna služba božja, ki se je izvršila kaj veličastno in ganljivo. Veliki oltar je bil za šmarnice že itak prelepo ozaljšan s samimi svežimi cveticami; nad vse krasna pa je bila električna razsvetljava velikega oltarja: okvir podobe, Marijino ime in krona so se blesteli v raznobojnih lučicah. Ura odbije dve. Vsa cerkev zapoje: »Zdrava, zemlje vse Gospá . . .« Škof stopijo na prižnico in v kratkem govoru razložijo pomen našega romanja ter izroče in priporočé Materi božji našo pot in nas vse. Nato pete litanije z asistenco, ki jih je imel kamniški dekan, č. g. I. Lavrenčič. Po blagoslovu molijo duhovniki s krepkim glasom »Itinerarium«, to je cerkveno molitev za srečno potovanje. Procedamus in pace! In nomine Domini. Amen. — Pojdimo v miru! V imenu Gospodovem. Amen — je zadnja prošnja. Duhovščina se vzdigne in gre v zakristijo; ljudstvo pa še zapoje »Marija, mati ljubljena« — katere konec »Marija, varuj nas; Marija, varuj nas!« se je prav prilegal našemu namenu, dolgemu in nevarnemu potovanju.

Prva točka razporeda se je dobro posrečila. Da bi se le vse tako, smo si mislili, pa bo dobro!

Veselo jo uberemo iz cerkve naravnost na državni kolodvor v Šiški, obložen vsak s svojo potno robo. Mnogo prijaznih in radovednih Ljubljančanov nas je spremljalo in čakalo našega odhoda. — Treba je bilo precej dolgo čakati; medtem pa smo imeli urediti še to in ono. Končno zapelje vlak pred nas. Na vagonih so bile obešene table s številkami. 41 je bilo teh števil; toliko kolikor romarskih skupin. I. razred je bil sam zase ena skupina; II. razred je imel 10 skupin po 12 oseb; III. razred 30 skupin po 16 oseb.

Vsaka skupina je imela svojega vodnika, ki je imel na levi roki široko obvezo z uvezeno številko svoje skupine. To so bili naši oficirji; pa je bilo tudi nekaj oficirk vmes. Ta razdelitev romarjev po skupinah je nekaj izvrstnega; brez tega bi ne bilo mogoče romarjev v redu držati. — Številke skupin so bile obešene na vagonih, in v petih minutah so bili vsi romarji brez velikega prerivanja na svojih mestih. Vlak je začel hropsti in med živahnim živio- in zbogom-klici ter mahanjem z robci odpihal jo proti Gorenjski in naprej v daljno, daljno tujino . . .

Vožnja po Gorenjskem je bila silno lepa. Lepo solnčno popoldne, pa brez posebne vročine. Bil je najlepši čas leta: vse v zelenju in cvetju. Naš podjetnik, s katerim sva skupaj sedela, ki je že marsikaj sveta videl, se je le čudil lepoti naših pokrajin.

Vlak je obstal na vsaki postaji, ne kakor je bilo prej rečeno, samo na večjih. Železniška vodstva časih drugače govore, drugače pa storé; to smo tudi pozneje večkrat skušali. Na vsaki večjih postaj, na katerih je bilo določeno, da obstanemo, se nam je pridružilo nekaj romarjev. Na Jesenicah so vstopili Primorci in našo družbo znatno pomnožili. Onstran Jesenic jo zavijemo v luknjo — in ko pridemo ven, smo na Koroškem. Proti večeru že pridemo v Beljak. Tu se nam pridružijo Korošci in en del Štajercev; med

drugimi je vstopil č. g. kanonik celovški, Janez Vidovic, predsednik družbe sv. Mohorja. — V Beljaku smo stali tri četrt ure. Imeli smo čas, ogledati si nekoliko naš vlak. Bil je silno dolg.

Mrak se je že vlegal na zemljo, ko smo zapuščali beljaški kolodvor, in jo zavili za Dravo gori po Koroškem proti Tirolam. Bili smo že na tuji, oziroma potujčeni zemlji. Ravnoprav da je tema legla na to pokrajino, da nismo mogli videti in s tužnim srcem opazovati zemlje, ki je bila nekdanj naša, zdaj pa je tujcem prišla v last — in naši so samo grobovi . . .

Kako se je zdaj kaj romarjem godilo, ne vem veliko povedati. Vsak si je pač priredil ležišče, oziroma naslonišče kakor si je najbolje mogel. Najpripravnejša in najmečja posteljica ravno ni bila; — pa potrpele se je. Saj to je bila skoro edina težava na potu: slabo prenočevanje v vagonu. A kljub temu so nekateri dokaj dobro spali. Jaz — dasi sem imel zložno ležišče — nisem mogel spati skoro nič vsled razburjenja, dasi že marsikako noč nisem spal pošteno; premišljal sem za nazaj in za naprej. Obžaloval sem, da se po teh krajih — čez Brenner — ne peljemo podnevi. Silno rad bi bil to dosegel. A kakor smo tudi vili in sukali vozni red, nikoli in nikakor se ni dal presukati tako, da bi bilo šlo vsaj enkrat po dnevu.

Krčmar in njegov zvonček.

(Resnično.)

Nekje v Nižji Avstriji je živel krčmar, mož poštenjak, ki je vreden, da ga tudi naši krčmarji posnemajo. Ta mož ni nikdar dovolil, da bi se v njegovi hiši plesalo, ker je vedel, koliko greha se naredi po plesiščih, koliko cvetov nedolžnosti ovne ravno v družbi plesavcev; vendar mu zato ni nikdar manjkalo gostov. Njegova gostilna ni bila nikdar odprta mladoletnim pivčkom in pijančkom. Pijancem ni nikdar več prinesel pi-jače; blagi mož je vedel, koliko solza in

gorja povzročijo premnogim družinam nesrečni pijanci. Kadar je bil kdo sit vinske »kapljice«, ni dobil več, če je prosil ali zabavljaj ali če je tudi začel razgrajati. Vsakega takega je resno zavrnil: »Danes ne dobiš nič več; jutri ti bo gotovo žal, če ga boš še kaj popil«.

Svojim gostom je dajal vedno dobre, okusne jedi, in nikoli predrago: vsak je bil lahko zadovoljen s ceno in postrežbo.

Pijače je dal vedno polno mero. Držal se je načela: Poštena mera in pošten denar gresta vkup.

Novodošlim gostom ni nikdar dajal ostankov prejšnjih gostov; sedma božja zapoved mu je bila v tem oziru vodnica. Grdo se mu je zdelo, zopet in zopet prodajati ostanke drugih in ponujati jed in pijačo, ki bi je nihče ne pokusil, če bi vedel, kdo jo je že pokušal.

Zoper goste, ki imajo preumazana usta, katerih pogovori so taki, da pred njimi zardi vsak pošten človek, je imel naš krčmar prav posebno napravo. V kotu je stal zvonček, poleg njega pa nabiralnik, kamor je moral

umazani grešnik vplačati 10 vinarjev za reveže. Velikrat je bilo dovolj smeha, ko so grešniki vplačevali svojo kazen. Kadar je bila posoda polna, je pa razdelil denar med reveže.

Kljub tem njegovim »sitnostim«, pa njegova gostilna ni bila nikoli brez gostov, kar še enkrat poudarjamo.

Ko bi bili krčmarji vsi taki, pa da bi jih bilo vsaj trikrat manj, potem bi ne bilo toliko pritožb zoper gostilne, iz katerih zdaj zaradi prevelikega števila in zaradi malovernosti njih posestnikov izvira neizmerno hudega.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Mednarodni zbor v proslavo Najsvetejšega. Evhariistični kongres bo zboroval letos v Londonu in sicer od 9. do 13. septembra. Za javne obhode, za skupne vlake je že vse preskrbljeno. Sklepna pravna procesija pade ravno na nedeljo 13. septembra. Zborovanja bodo v največji londonski Albertovi dvorani, ki ima prostora za 15.000 oseb.

Rim. Meseca septembra bodo imenovali sv. oče pri izrednem konzistoriju 16 novih kardinalov, med njimi enega Nemca. — Meseca novembra bo med drugimi prišteta med svetnice tudi blažena Marija Alacoque.

Kraljevi božjepotnik. Dne 9. junija je obiskal kralj Friderik Avgust Saksonski božjo pot na sv. Višarjah. Kralja so spremljali prestolonaslednik princ Juri, princ Friderik Kristijan, princ Ernst. Na vrhu hriba je visoke goste pričakovala odotna duhovščina, kjer jih je župnik Weiss pozdravil s kratkim nagovorom. Kralj je bil potem navzoč pri večerni pobožnosti v cerkvi ter je prenočil v župnišču. Drugo jutro je prejel med sv. mašo sv. obhajilo.

Iprememba najvišje cerkvene uprave. Dne 6. julija t. l. je bil objavljen ukaz sv. očeta Pija X., po katerem se ima preurediti najvišja cerkve-

na uprava tako, kakor je najbolj primerno zdajnim socialnim razmeram. Hoče se doseči bolj priprosto in ceneje uradovanje. Takozvana rimska kurija se bo torej v kratkem izdatno preobrazila. Novo določilo ima tudi namen poživiti in okrepiti misijonsko delovanje. Značilno pri tem je to, da se v papeževem Anglija, Holandska, Kanada in Združene države ne prištevajo več misijonskemu ozemlju, ampak stopijo v normalno (navadno) cerkveno zvezo.

Stališče papeževga poslanika na Dunaju. Kakor znano, je nuncij Granito di Belmonte zahteval, da se brezvercu Wahrmundu prepove na vseučilišču v Inomostu predavati o cerkvenem pravu. Nekateri časopisi so zagnali krik, da bo in da mora biti vsled tega odpoklican v Rim. Toda v vatikanskih krogih se z gotovostjo zatrjuje, da na odpoklicanje ni misliti, dokler Wahrmundova zadeva ni rešena. Ta brezverski profesor je sicer dobil naročilo, da gre v Prago, kjer se ga pa tudi branijo. Najvišja cerkvena oblast ostane pri tem, da odločni nasprotnik sv. cerkve ne more in ne sme imeti službe kot učitelj cerkvenega prava. Ako bi torej zmagala smer Wahrmundova, tedaj pomeni to po sodbi v Vatikanu začetek verskega boja v Avstriji. V tem slučaju bi bil odpoklican papežev nuncij, a nuncijatura bi ostala potem nezasedena.

Jubilej. Bogoslovni zavod pri oo. jezuitih v Inomestu obstoji že 50 let. V ta namen je bila v konviktu 8. julija velika slovesnost, pri kateri je bilo navzočih 300 odličnih gostov, bivših gojencev. Doslej se je izšolalo v tem zavodu 5800 duhovnikov, med njimi mnogo škofov in drugih cerkvenih dostojanstvenikov.

»**Zvest sin katoliške cerkve**«. Tako se je imenoval ministrski predsednik baron Beck v avstrijski gosposki zbornici pred nedavnim. Linški »Volksblatt« je napravil k tem besedam nekaj opazk, ki so marsikomu bile iz srca govorene: »Zvestega sinu katoliške cerkve se imenuje baron Beck. Ne dvomimo. Tudi nekaj drugih članov-tovarišev njegovih je takih, da smejo isto trditi. Toda zdi se, da se je ta zvestoba poudarjala ob neprilичnem času, ob času, ko besni sovražstvo zoper katoliško cerkev in ko se vlada ni potrudila, da bi poskrbela za zakonito varstvo sv. cerkve. To se je zgodilo v slučaju brezverskega profesorja Wahrunda, in v mnogih drugih slučajih, ko so bili katoliški dijaki na naših visokih šolah izpostavljeni sramotanju in nečutenim napadom . . .« Zgoraj omenjeni list nadalje pristavi: »Odkrito priznamo, da nam je ljubši liberalni ministrski predsednik, ki varuje naše pravice, kakor pa zvesti katoličan, ki se izgovarja, da bi se s strogim nastopom nič ne doseglo in ki hladnokrvno trpi, da nas tepejo in iz univerz podé . . .«

Zagreb. Dne 15. avgusta bo praznoval prevzvišeni nadškof zagrebški, dr. Juraj Posilović, svojo zlato mašo. Dne 8. avgusta leta 1858. je bil posvečen za mašnika, na Veliki Šmaren nato pa je opravil prvo sv. daritev. O priliki te 50-letnice se bodo vršile po celj nadškofiji primerne cerkvene svečanosti.

Deželni glavar — duhovnik. Cesar je potrdil za deželnega glavarja zgornje-avstrijskega — mladega duhovnika g. J. N. Hauser-ja. Hauser je spreten, ognjevit govornik in se je skazal kot izredno delaven član zgornje-avstrijskega deželnega zbora. Mnogo zaslug si je pridobil tudi v katoliškem ljudskem društvu.

Amerika. Zadnji teden meseca junija je prestopilo 19 pridigarjev takozvane episkopalne cerkve v katoliško cerkev. Sledilo jim je tudi več dijakov in drugih oseb svetnega stanu.

Hud udarec za cerkveno industrijo na Francoskem. Odkar se je začel cerkveni boj na Francoskem, je izgubilo zaslužek in delo okrog 400 tisoč ljudi, ki so bili zaposleni v raznih delavnicah in tvornicah za cerkveno opravo. Denarni

promet za cerkvene potrebščine je znašal doslej letnih 329 milijonov frankov; danes si ne upa noben župnik nič več naročati za cerkve, ker ni pokritja; vsled tega je zaostalo vse delo na polju cerkvene industrije, umetniki so se oprijeli drugih poslov, ali pa so se izselili, drugi delavci in pomočniki so pa brez kruha in na beraški palici. — Tako skrbe sovražniki cerkve za javni blagor.

Lurd. Število romarskih vlakov je letos ne navadno veliko. Od 1. januarja t. l. po do 20. junija je bilo 80 romanj in 150 posebnih vlakov. Za čas od 20. junija do konca oktobra je še pred junijem bilo oglašanih 108 romnj z 298 posebnimi vlaki. Avstrijci bodo v Lurdu od 29. avgusta do 1. septembra.

Amerika. Kot naslednik predsedniku Združenih držav v Severni Ameriki se imenuje vojni minister Taft, ki bo najbrže tudi izvoljen. Taft je sicer protestant, vendar močno naklonjen katoliški cerkvi. Bil je svoj čas guverner na Filipinih ter se je na lastne oči prepričal o blagodejnem vplivu katoliške cerkve med ondodnim prebivalstvom. Sam se je izjavil ob neki priliki tako-le: »Katoliška cerkev je moč, ki pospešuje mir in red med narodi; katoliška cerkev je največja moč na svetu. Jaz sicer nisem član te cerkve, toda videl sem njeno blagoslovljeno delovanje in ne morem si kaj, da ne bi priznal vsega dobrega, kar ona doseže«.

Splošni češko-slovanski katoliški shod se bo vršil letos v Pragi od 29. avgusta do 2. septembra. Čuje se, da se bo za to priliko oskrbela cenena vožnja in druge ugodnosti za one, ki bi želeli pohiteti na katoliški shod in obenem obiskati praško razstavo.

Japonska država ima vsled zadnjega boja velik ugled med vsemi vzhodnimi provincijami. Korejci, Kinezi, Indijci, Siamci hodijo trumoma na Japonsko, da bi se ond izobrazili. Nasprotno pa pošilja Japan v druge države profesorje, uradnike, vojaške izobražence in trgovce. Razvidno je in jasno, da bi tudi katoliška vera prišla na Vzhodu do velike veljave in moči, ako bi se utrdila na Japonskem. Žal, da je ondi med 50 milijoni prebivalcev doslej samo 60.000 katoličanov. Započelo pa se je novo zanimanje, kako bi se razširilo katoličanstvo v deželah vzhajajočega solnca. Poskusilo se bo s tem, da se bo vplivalo na državne učitelje japonske. »Zveza Marijinih bratov« namerava zidati v Urakami apostolsko šolo; gojenci te šole bodo skušali v obilnem številu priti na državna učiteljišča. Tako izšolani krščanski učitelji bodo zanesli krščanske

misli in krščansko prepričanje med širše japonsko ljudstvo ter bodo v pomoč katoliškim misijonarjem. Ako se to posreči, bo katoliška cerkev vidno napredovala v Vzhodu. »Marijini bratje« so zemljišče v Urakami že kupili. Milodare v ta namen nabira predstojnik samostana »Marijinih bratov« v Freistadtu na Zgornjem Avstrijskem.

Dijaška Marijina družba v Feldkirch-u na Predarlškem ima med svojimi člani, ki žive izven Feldkirch-a, zelo odlične člane, ki ob glavnem družbinem prazniku pošiljajo redno izjave, da hočejo vztrajati pri družbi. Tak odlični član je tudi avstrijski poljedelski minister dr. A. Ebenhoch. Ko je bil izbran na tako častno mesto, mu je dijaška Marijina družba v Feldkirch-u kot svojemu članu poslala od vseh kongreganistov podpisano častitko na podobi blaženega škofa Rudigier-a, ki je bil svoj čas tudi član iste družbe.

Častitka je visokega državnika močno razradostila. Odgovoril je: »Dragi moji sodrugi! Vaše pismo me je silno razveselilo. Zahvaljujem se srčno za to . . . Prosim, da se me spominjate v molitvi, ki jo na težavnem mestu posebno potrebujem.

Z mnogimi pozdravi Vaš tovariš

dr. A. Ebenhoch,

c. kr. poljedelski minister.

Možje in mladeniči! Če imate med cesarjevimi ministri, torej med najvišjimi osebami, tovariše, ki se ne sramujejo, da so člani Marijinih družb, ali naj vam pogum vpada?

Po domovini.

Odlikovanje. Stolni pevovodja profesor Ant. Foerster je bil od sv. očeta odlikovan z vitežkim križcem reda sv. Silvestra. G. Foerster si je pridobil z delom za cerkveno petje med Slovenci izrednih zaslug. On je izboren skladatelj, njegove pesmi preveva res cerkveni duh, obenem pa stoje umetniško na višini. Kot organist je neprekosljiv. V nedeljo, dne 12. julija so presvetli knezoškof ljubljanski pripeli slavljencu na zaslužne prsi vitežki križec v slavnostno okrašeni dvorani kn. šk. dvorca. Zbrala se je ob tej priliki odlična družba glasbenikov in znancev, ki so odlikovane mu vitezu med glasbeniki iskreno častitali. Presvetli knezoškof so imeli tudi primeren nagovor, ki so ga sklenili z željo, naj bi se slavjenec še dolgo veselil zasluženega odlikovanja in da bi tudi Bog priznal te zasluge in ga uvrstil nazadnje v nebeške zборе!

Nova cerkev. Temeljni kamen za novo cerkev v Rajhenburgu je blagoslovil mariborski

škof, prevzvišeni gosp. dr. M. Napotnik, na so-praznik Matere božje, dne 16. julija.

Slovensko sirotišče v Gorici. Društvo »Slovensko sirotišče« je kupilo v Gorici hišo z obširnimi zemljiščem. Zavod bo deloval po zgledu ljubljanskega »Marijanišča«, ki se odlikuje v verskem oziru. Sami smo se prepričali, da je Marijanišče res pravi, ljubi dom sirotam, kjer jim ne primanjkuje ne duševne, ne telesne hrane, in tudi ne razvedrila. Tu se vzgaja mladina v krščanskem, pa tudi v narodnem duhu. Žal, da se dobri Slovenci premalo zanimajo za ta zgledni zavod, ki potrebuje in je vreden obilne podpore!

Srečna hčerka. Nemško glasilo Marijinih družb ima tole poročilo o pokojni hčerki veljavne vrlo krščanske rodbine K. Pollakove v Ljubljani: »Neposredno po duhovnih vajah si je izbrala Mati božja iz samostana »Sacré-Coeur« v Gradcu lepega, veselega angelčka za nebesa.

Mala Marijanica Pollakova, sicer polna življenja in ponosa, je napravila z vso resnobo duhovne vaje. Ob sklepu je imela samo še eno prošnjo: »Mati božja, izprosi mi srečno zadnjo uro, izprosi mi milost božjo ob smrti«. Zakaj neki je gospica dobila to misel?

Med duhovnimi vajami jo je silno glava bolela, pa s krepko voljo se je premagovala in je vztrajala do skupnega sv. obhajila. Sedaj pa na delo! V tem času je dozorelo toliko sklepov v njenem srcu; na prvem mestu pa je bil sklep: Jaz moram poslati Marijin otrok! — Novo življenje se je pričelo; toda drugače, nego je mislila. Že zadnji dan ob sklepu duhovnih vaj je zbolela na vnetju možganske mreže. Sad duhovnih vaj se je takoj pokazal. Marijanica ni čutila niti najmanjšega strahu pred smrtjo. Duša njena se je pripravljala za nebesa. Nič ni več mislila na pozemeljske reči. Vsak dan je prejela sv. obhajilo. »Moj Bog je pri meni — to mi je vse«, je rekla v bolečinah. Zadnja želja se ji je izpolnila. Voditelj duhovnih vaj jo je sprejel v Marijino družbo. Dva dni je še živela in trpela kot Marijin otrok; potem pa se je ločila njena lepa duša, neotrovana od svetnega duha, da živi novo življenje v nebesih.«

V kn. šk. zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu bodo jeseni opustili pripravljavni tečaj, ker se je za 1. gimnazijski razred zglasilo nepričakovano veliko število učencev.

Župnija Trata je podeljena bivšemu župniškemu upravitelju v Sori, č. g. Jožefu Brajec.

Temeljni kamen za novo cerkev presv. Srca Jezusovega so položili in blagoslovili v Trstu na praznik Srca Jezusovega. Pokroviteljstvo je prevzela nadvojvodinja Marija Valerija, ki jo je pri slovesnosti zastopala kneginja Frančiška Hohenlohe. Nova cerkev bo stala poleg javnega mestnega vrta in bo tekom enega leta dozidana.

Umrli je na praznik sv. Petra in Pavla č. g. Frančišek Mekinec, župnik v Črnučah. Bil je skromen, ljubezniv, delaven duhovnik; radi slabega zdravja je moral službovanje večkrat prekiniti. Na praznik sv. Rešnjega Telesa se je prehladil, dober teden nato je bil mrlič. Naj v miru počiva!

Duhovska odlikovanja na Tržaškem. Veleč. g. Fr. Kosec, kanonik stolne cerkve in veleč. g. J. Buttignoni sta imenovana od sv. očeta za hišna prelata, veleč. g. Jožef Ujčič, profesor v goriškem semenišču, je postal doktor bogoslovja na dunajskem vseučilišču.

* * *

Vič. Odkar so po želji prevz. knezoškofa oo. frančiškani začeli pri nas zidati novo cerkev, smo užili že marsikatero duhovno veselje. Prvo je bilo dne 2. aprila leta 1907., ko so prilezli temeljni zidovi iz zemlje in je bilo mogoče položiti in blagosloviti temeljni kamen cerkve. Drugo je je bilo dne 29. septembra let 1907., ko so se prvič pri cerkvi oglasili štirje zvonovi, ki so jih prevz. knezoškof na licu mesta blagoslovili. Tretje in največje veselje, ki je navdajalo vso občino je pa bila dne 14. junija leta 1908. ob posvečevanju nove cerkve sv. Antona. Kdo bi si bil mislil, da bo ta za nas vse res zgodovinski dan tako hitro prišel, in da bo v tako kratkem času postavljena tako veličastna hiša Božja! Ni se torej čuditi, da so se vršile raznovrstne priprave, s katerimi naj bi povzdignili izvanredno slovesnost. Dekleta so po vseh vaseh marljivo spletale vence, posestniki domače in bližnjih občin so dovažali mlaje, delavci iz tovarn so jih pa z obćudovanja vredno ročnostjo postavljali pozno v noč. Dne 13. junija bilo je že vse v redu, vse praznično. Cerkev je bila obdana od gozda mlajev, s katerih so plapolale večje in manjše zastave. V zastavah so bile tudi s prav malo izjemo hiše cele občine. Ob 4. uri popoldne zagrmel topiči, in ubrano potrkavanje naznanja z 47 m visokega zvonika slavnost prihodnjega dne. Zvečer ob pol 9. uri se zopet oglasijo zvonovi, lampiončki in druge lučice in umetalni ogenj čarobno razsvetli cerkev in zvonik. Enako zažare lučice vsa okna po okolici. Te neštetne lučice so bile

pač odmev veselja, ki je polnilo ta večer vse dobromisleče vernike. Kedo more opisati razna znamenja in dokaze veselja in zadovoljnosti, ki so se opazovala ta večer mej množico na obširnem prostoru pred cerkvijo!

Do 11. ure se niso mogli ločiti od cerkve. Ko so polagoma ugasnile lučice, razšle so se gruče ljudi, le okoli šotora, kjer so se hranile svetinje, ki so jih imeli vzdati v oltarje, so se zbrali pobožni verniki, kjer so molili, prepevali, do jutra, ko so se tam začele sv. maše.

Dne 14. junja se je ob najlepšem vremenu in vzornem redu vršilo posvečevanje cerkve, ki je trpelo s sv. mašo do pol 1. ure popoldne. Ob 3. uri popoldne so imeli prevz. gosp. knezoškof za to slovesnost primeren, v srce segajoč govor. Po govoru je imel gosp. kanonik dr. Karlin obobilni asistenci pete litanije M. B. Cerkev, o kateri se je mislilo, da ne bo z lepa polna, je bila koj ta dan napolnjena. Toliko je bilo ljudstva od blizo in daleč.

V zahvalo, da se trudapolno in velikansko delo dovršilo v tako kratkem času in brez posebne nesreče, smo obhajali celo osmino ginljive pobožnosti. Zjutraj vsak dan je bila sv. maša pred izpostavljenim sv. R. T. Zvečer je bil pa primeren govor z ozirom na velikega čudodelnika Padovanskega. Koncu osmine v nedeljo, t. j. 21. junija, smo doživeli pa zopet lep košček duhovne radosti: Ustanovila se je namreč dekliška Marijina družba. Od raznih strani se je zatrijevalo, da to ne bo šlo. In nedelja je pa dokazala, da je šlo, da so tudi tukaj dekleta, ki hočejo svoja mlada leta posvetiti nebeški Materi. Oglasilo se jih je toliko, da smo bili za začetek kar zadovoljni. Ravno teden te osmine je bil najprimernejši za pripravo. V nedeljo zjutraj so bile skupno pri sv. obhajilu. Popoldne okoli pol 3. ure so se zbrale pri duhovni hiši. Sprva so bile nekako boječe, ko je bilo treba javno pokazati, da so si Marijo in njeno življenje izbrale za vzgled. A, ko so pa zagledale mnogo Marijinih hčera ljubljanskih družb; ko so videle prihajati v procesiji z banderom nad sto družbenic brezovške in ravno toliko dobrowske Marijine družbe, ki so jih prišle pozdravit kot svoje prihodnje zaveznice, so bile vse vesele, videč, da imajo v bližini toliko tovarišic, ki so že pod zastavo Marijino vse srečne, vesele, zadovoljne.

Vse navzoče družbenice so se uvrstile za banderoma v dolgo procesijo. Prostorna cerkev se je domala napolnila Marijinih hčera. Na prižnico stopi znani, priljubljeni govornik dr. Opeka,

ki je v jedernatem govoru pojasnil pomen današnje slovesnosti ter je vsem, zlasti pa našim družbenicam priporočal, naj obračajo svoj pogled na Marijo v raznih okoliščinah svojega življenja, naj vabijo k Mariji kakor goreče misijonarke svoje sovrstnice in vse vernike bodoče župnije.

Po govoru se je vršil sprejem natanko po obredniku, kar je prav lepo uplivalo na navzoče. Po sprejemu so bile pete litanije Matere božje. Lepše pač nismo mogli skleniti osmine posvečenja nove cerkve. Pred enim tednom je bila posvečena nova cerkev, danes so se posvetile pa dekleta Jezusu in Mariji. S tem je takorekoč Marijina družba postavila krono vsem pobožnostim, ki so se te dni vršile v novem svetišču. Z ustanovitvijo Marijine družbe je pa tudi zasvetila zarja upanja, da se bodo tudi druge dobre tovarišice zatele pod Marijino zastavo. Led je prebit, začetek je storjen. Strah pred ljudmi je zginit. Dekleta, ki ste dosedaj pokazale že večkrat pri raznih svečanostih veliko vnemo in gorečnost za božjo čast, pokažite to navdušenje tudi do Marije s tem, da se brez strahu in odločno postavite na stran svojih sovrstnic pod zastavo Marijino!

Skoraj ne moremo končati pričujočega spisa, da ne bi nekoliko poberali pri čislanih naročnikih cenjenega »Bogoljuba«, zlasti pa pri vas, hčere Marijine. Dovršena je krasna, veličastna stavba, cerkev sv. Antona na Viču. Obiskovalci se ne morejo načuditi lepemu svetišču, ki ga lahko uvrstimo med prve v naši škofiji. Mi se tudi veselimo, da se nam je posrečila stavba cerkve. A v sredi veselja nas greni pelin skrbi, kdaj bomo poravnali velike stroške, ki so narasli višje, kakor smo mislili. Sv. Anton je že dosedaj očitno s svojo priprošnjo podpiral delo, ki je bilo skrajno potrebno za tukajšnje prebivalce. Hvaležni, da smo jim preskrbeli tako krasno svetišče, so mnogi po svojih močeh darovali lepe svote. A vse to je še premalo. Zato se v imenu sv. Antona obračamo tudi do vas in prosimo, blagovolite, ako je mogoče, tudi vi položiti na altar sv. Antona kak darček. Vsako, tudi najmanjše darilo, se bo sprejelo z največjo hvaležnostjo. Za dobrotnike cerkve se bo tukaj brala vsaki kvaterni terek ena sv. maša. Darovi se hvaležno sprejemajo v frančiškanskem samostanu v Ljubljani ali na Viču pri Ljubljani. — P. Avguštin Čampa, superior na Viču.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Nikdar ne bomo pozabili 16. julija t. l., ko je dekanija veliko-

nedeljska priredila slovesno jubilejno procesijo na Polenšak. Šest župnij: Sv. Tomaž, Velika Nedelja, Ormož, Svetinje. Sv. Miklavž in Sv. Lenart se je združilo v velikansko procesijo, katero je spremljalo 10 duhovnikov. Vodila nas je srčna želja pokloniti se Mariji Devici polenski, pa tudi moliti za visoka jubilanta, sv. očeta in svetlega cesarja, ter se udeležiti vseh jubilejskih odpustkov. V divni vasi Savci, župnije sv. Tomaža, kjer se je v tamošnji kapelici služila sveta maša, smo se vsi romarji zopet sešli in podali na dragi nam Polenšak. Bilo je res ginljivo gledati dolgo vrsto pobožnih vernikov, ki so se med glasno molitvijo in popevanjem lavretanskih litanij bližali krasnemu svetišču Marijinemu. Bila je to vrla, veličastna četa Marijinih častilcev; bilo jih je vseh skupaj gotovo do 3000! Gromovito je odmeval na prijaznem hribu polenskem tišočkratni: *prosi za nas!* Na Polenšaku smo imeli še dve sv. maši. Ljudstvo je skrbno prejelo sv. zakramente. Sicer prostorna cerkev ni mogla sprejeti vseh romarjev; zato smo imeli slavnostni cerkveni govor zunaj cerkve. Veleč. g. duhovni svetnik J. Bohánek so nam z navdušenimi besedami pojasnili pomen letošnjih jubilejnih procesij. Pridigi je sledila še sv. maša z asistenco. Pred zadnjim blagoslovom smo molili za blagor sv. očeta in cesarja in pridjali molitve po namenu sv. očeta za odpustke. Vrhunec pa je dosegla navdušenost, ko so vrli tomaševski pevci, k sklepu krepko zapeli: *»Kvišku zdaj, dežela vsa!«* Naj bo ta slovesnost Bogu v čast, romarjem pa v zveličanje!

Od Sv. Križa poleg Kostanjevice. Kar dve hčerki je ugrabila leto snemila smrt naši Marijini družbi: Franco Kožar in Marijo Colarič. Bili sta v najlepših letih; prva je bila stara 24, druga pa šele 16 let. Obedve sta imeli lep pogreb. Udeležile so se ga v obilnem številu Marijine družbenice z zastavo in mrtvaškim vencem. Prelepo petje pevka pred hišo in na grobu, predvsem pa lep »miserere«, ki so ga krasno proizvajale družbene pevke čveteroglasno med potjo na pokopališče in govor na grobu je naredil pogreb še veličastnejši. Slišali so se klici: *»Pogreb Marijine družbenice je pa res lep in ginljiv,«* ali *»Tako bi bil tudi jaz rad pokopan.«* — Da je življenje v Marijini družbi bolj živano, smo ustanovili razne odseke Marijine družbe. Eden tak odsek je *»za povzdigo notranje oprave pri novi cerkvi.«* Kakor naslov pove, je namen temu odseku ta, da se novi, res prelepi cerkvi preskrbi tudi primerno lepa notranja oprava, drugi namen pa je,

da se družbenice same vadijo voditi seje, ki jih imajo vsaki mesec, ko pobirajo denar za označeni namen. Dalje imamo tu tri odseke za večkratno obhajilo. V prvi odsek so sprejete one, ki so se zavezale prejemati sv. obhajilo vsake ti tedne, v drugem so one, ki prejemajo sv. obhajilo na štirinajst dni, v tretjem vsaki teden. Največ se jih je vpisalo v tretji odsek. Tako se počasi pripravljamo za vsakdanje sv. obhajilo. — Na novo se je oglasilo za sprejem v Marijino družbo trideset deklet. Počakali bomo, da bodo sprejete v novi cerkvi, če mogoče takrat, ko jo bodo prišli Prevzvišeni posvečevati, to bode dne 27. septembra.

Št. Jernej. Skrita cvetka. Sv. Petra in Pavla praznik je pristopilo nad stoinštirideset učencev in učenek prvokrat k mizi Gospodovi. Kako ginljiv je bil pogled na to presrečno četico Gospodovo! Vsi povabljenčki Gospodovi so bili zdravi in veseli. Kdo bi bil mogel slutiti, da bode enega ali drugega izmed obhajancev že v teku prvega tedna pograbila bleda žena — smrt! Med obhajanci je bila tudi Anica Medved, učenka III. a razreda. V ponedeljek pri prvem svetem obhajilu naslednjo nedeljo že na mrtvaškem odru! Bila je rajna Anica srednje nadarjena, a v pripravi na sv. obhajilo je kazala veliko marljivost, vedno so ji morali katehet zapisati red prav dobro. Vse njeno vedenje je kazalo nenavadno gorečnost in hrepenenje po Jezusu. Ena součenka je povedala, da ji je rajna Anica še pred sv. obhajilom rekla: »Bodeš videla, da bodem jaz po prvem sv. obhajilu kmalu umrla«. Drugi součenki je razodela: »V dan prvega sv. obhajila sem Jezusa najbolj prosila, da bi kmalu umrla«. O blažena smrt, od prvega sv. obhajila na mrtvaški oder! Še na obličju mrtve deklice si lahko bral njeno notranjo srečo. Te vrstice pa smo zapisali, da tudi odraščeni spoznajo, kako se dostikrat med otročiči nahajajo blaga, Boga ljubeča srca, pa so svetu nepoznana. — Da bi vsi udje Marijinih kongregacij imeli tako sveto hrepenenje po mesečnem sv. obhajilu, koliko več plemenitih, pa tudi srečnih mladeničev in deklet bi bilo!

Iz Starega trga pri Ložu. O naši mladeniški Marijini družbi hočem sporočiti nekaj malega. Pred dobrimi štirimi leti je bila ustanovljena. Kako je bilo v njej življenje v tem času? V vseh teh letih je bilo sprejetih v družbo 166 mladeničev. Izmed vseh teh je danes doma 91 fantov, ki se dejansko udeležujejo družbinega življenja. Precej se je skrčilo število družabnikov, a upamo, da ostanejo ti zanesljivi. Na tujem je 37

mladeničev, in sicer samo v Ameriki 32. Reči moramo, da so odšli skoraj najboljši naši člani v Ameriko. Da bi se le tamkaj ne izneverili Mariji! Osem družabnikov je stopilo v zakonski stan, sedem jih je umrlo, 23 mladeničev pa je moralo dati slovo družbi, ker niso hoteli biti pravi sinovi Marijini. Na sv. Alojzija dan I. I. smo imeli drugi glavni družbeni praznik. Pri tej priliki je bilo vsprejetih 13 novih članov, sami mladi fantje s petnajstimi in šestnajstimi leti. Ko bi imeli naši fantje malo več neustrašenosti in pravega mladeniškega ponosa, razvijala bi se družba mnogo krasneje. Mnogo mladeničev pa je prav dobrih, in ti so nam porok, da bo starotrška mladeniška Marijina družba živela vedno krepko življenje, če tudi nas bo malo.

Iz Dobrniča. Dne 20. junija t. l. se je v cvetu let preselila v boljše življenje družbenica Neža Novak iz Zagorice, v dvajsetem letu svoje starosti. Nit življenja ji je prestrigla neizprosna jetika. Bolehala je skozi tri mesece. Kakor je od začetka želela zdravja, tako se je proti koncu veselila smrti. Pomenljivo je, da si je želela umreti na god sv. Alojzija; Bog ji je skoro izpolnil željo, kajti umrla je okrog enajste ure ponoči pred sv. Alojzijem, in ko so drugi dan njene sestre bile pri skupnem sv. obhajilu in imele slovesen shod, je ona v cvetju, vencih in oblečena v belo oblačilo, ležala na mrtvaškem odru. V ponedeljek je bil pogreb. Sestre so ji šle z banderom, gorečimi svečami in pogrebniim vencem naproti in ji zapele. In tedaj ni ostalo suho skoro nobeno oko in marsikje si slišal besede: »Takega pogreba še ni videla naša župnija«.

Iz Sežane. Naša družba šteje sedaj že 62 članic. Pomisli, da so v Sežani, na Krasu! Pred pol letom, ko se je družba ustanovila, jih je štela komaj 35. Zeló veliko veselje je bila za družbo tridnevnic na čast njenemu zavetniku sv. Alojziju. Na družbin oltar smo postavili lepo sliko sv. Alojzija, okoli katere je gorelo 20 lučic. Zvečer (tri dni) so se zbrala dekleta v cerkvi in so zapele tisto: »O poglej, Alojzij mili...« Potem je bilo berilo iz knjige: »Hči brezmadežne« — nato pete litanije M. božje in pesmica: »Lepa lilija je vrtna«. V nedeljo, na dan sv. Alojzija je bilo skupno sv. obhajilo s primernim petjem pred in po sv. obhajilu. Dekleta so bila vsa v belem in z modrim pasom. Popoldne je bil shod, pridiga o sv. Alojziju in sprejem 23 novih deklet — pet domačih samo. — Drugo veselje za družbo je bilo 1. in 2. julija. Dekleta so namreč prvokrat vkupno romale na Sv. Goro pri Gorici s svojim

voditeljem. Zvečer ob 9. smo šele dospeli na Sv. Goro in vendar smo imeli sv. blagoslov in pete litanije M. božje. Pela so dekleta seveda. Drugo jutro je bilo skupno sv. obhajilo in sveta maša s petjem. Proti poldnevu smo se s pesmico: »Vse prepeva...« poslovali od Marije in odšli v Gorico in na Kostajevico, kjer smo si ogledali grobove francoskih kraljev. Zvečer smo pa bili že zopet v Sežani. Dekleta so govorile: »Zakaj nismo še en dan ostali na Sv. Gori...« — Kaj sodijo nekateri ljudje v Sežani o Marijini družbi? Pri nas so vojaki. Do sedaj poznam štiri družine, ki so poslale svoje dekletke radi vojakov proč... Ena odlična gospa je prišla k voditelju sežanske družbe ter ga prosila, da bi rada imela v službo eno deklico iz Marijine družbe, ker z drugimi dekletki ne more izhajati radi vojakov...! In vendar je to veliko priznanje! Čast Mariji! — V kratkem bo naša družba imela svojo »Čebelico«. (Nas prav veseli to sporočilo. Kraševci, le naprej, le naprej, da se led prebije! Ur.)

Železniki. Jubilej lurške Matere božje smo zunaj cerkve obhajali na binkoštni ponedeljek z igro: »Lurška pastirica«. Gledavcev je bilo toliko, da se je igra morala ponoviti, — izvršila se je res lepo...! Vsem je ugajala lurška jama, ki je bila delo dveh domačih mladeničev iz Marijine družbe, — eden teh je bil letos z romarji v Lurdu. — Smrt nam je pokosila vzgledno sestro, 28-letno Nežo Torkar, ena se je poročila. Vso čast dela družbi mlado dekletko Johana Giovaneti, ki je šla lani služiti čez lužo v Čikago, pa je poslala ob času »ponovitev posvečenja« in en dolar za potrebe Marijine družbe, darujemo ga sv. očetu. Žalost pa dela družbi par deklet, ki hoče sodelovati pri veselici »Bralnega društva«, v katerem nosijo zvonec »svobodomisleci«!! Dekleta pač ne pomislijo, da s tem nečuvveno žalijo — Marijo. Zapustiti so seveda morale Marijino družbo.

V Cerkljah je S. k. izobraževalno društvo sklenilo skupno spoved štirikrat na leto. Prvikrat so pristopili možje in mladeniči skupno k sv. obhajilu 21. junija. Veličasten je bil prizor, ko so mladeniči izobraževalnega društva pred sv. obhajilom peli obhajilne pesmi pred altarjem, lepo pristopili z društvenimi znaki na prsih k sv. obhajilu. S tem so dali udje izobraževalnega društva v Cerkljah lep vzgled, kako se lahko po društvi goji pobožnost s svetno omiko. Posnevanja vredno!

Iz Ajdovca. Od 7. do 14. junija je bil pri nas misijon, katerega sta vodila veleč. gospoda mi-

sionarja družbe Jezusove, P. Janez Kunstelj in P. Janez Pristov. Poplača naj jima dobri Bog ves njihov trud in naj obrodijo lepi nauki obilno dobrega sadu. Ljudje so se misijona prav pridno udeleževali, dasi so imeli na polju mnogo dela. Vendar ni nobeno delo zaostalo.

V Ročinju se je deklinška Marijina družba precej skrčila. Proti koncu leta 1907. ste dve družbenici umrli: Alojzija Kos, prav hvalevredna deklica, in Marija Magdalena Bavdaž, poprej v visoki plemeniti hiši v Benetkah spoštovana služabnica, zadnji čas pa doma na bolniški postelji zglod potrpežljivosti. Štiri so se po novem letu poročile, tri v druge duhovnije. Od deklet, ki niso v družbi, se je v tem času le ena poročila. Nekatere so naznanile, da odstopijo, nekaj se jih pa menda še pripravlja, da izstopijo izpod Marijine zastave med mamljivi svet. To je opomin za ostale, naj bodo toliko gorečnejše: manj števila, več čednostij!

Velika Dólna. Silovito je posegla smrt v našo Marijino družbo. Od avgusta lani pa letos do maja je umrlo devet družabnic. Gotovo vsem tem na smrtni postelji ni bilo žal, da so v življenju stale v varstvu Marijinem in posnemale njen zglod. V veliko vspodbudo ljudstva so se vršili pogrebi pokojnih prav lepo. Družabnice so jih spremljale na zadnjem potu z molitvijo, in dober izvežbani zbor je pel nagrobnice pred hišo; na grobu in primerne pesmi tudi med sprevedom in pogrebno sv. mašo. Najmlajša med umrlimi je bila Julijana Štampek, vsprejeta na smrtni postelji, ker je bila še učenka ponavljalne šole. Silno je hrepenela postati Marijina hči in je bila tudi vredna doseči to čast. Bila je v resnici pridna deklica, da se stavi lahko drugim v zglod. Lansko leto je prejela prvo sv. obhajilo in potem je prejela sv. zakramente vsak mesec. Letos je nekaj tednov pred smrtjo zdrava rekla, da bi rada umrla, da bi greha ne storila. O kako sveta želja iz ust trinajstletne deklice! In Bog je videl to njeno srčno željo, jo uslišal in jo vzel po dvadnevni hudi bolezni v kraj, kjer ne more greha storiti. Posnemajte, družabnice, prelep zglod pokojne!

Lurški jubilej na Vrhniki. Na binkoštni torek so na Vrhniki v prijazni podružnici sv. Trojice slavile deklinške Marijine družbe lurško petdesetletnico. Hribček sv. Trojice, kakor tudi cerkev sta oblekla ta dan slavnostno obleko. Uprav mojstersko so vrhniška dekleta okrasile cerkev z vencji, zelenjem in cvetličjem. Izpod oboka pred glavnim oltarjem pa je med zastorom iz ven-

cev visela slika lurške Device, okrašena z belimi lilijami in cipresnim vencem. Tudi vrhniški fantje niso hoteli zaostati, pa tudi možje so jim krepko pomagali. Postavili so 12 orjaških mlajev; pet slavolokov krasi že itak prijazni vrhniški trg in ljubki griček sv. Trojice. Vrh pa stoji visok jubilejni mlaj, na katerem bo celo letošnje leto vihrala slavnostna zastava. Tudi vrhniški tržanje so se dobro izkazali — po »Klancu« je skoraj iz vsake hiše vihrala zastava. — Na slavnostni dan pa so se sešle na Vrhniko skoro vse družbe iz dekanije, z malimi izjemami; če se zaradi oddaljenosti niso udeležile slavlja celotno, pa so odposlale številno zastopstvo, tako da je bilo do 600 družbenic s svojimi zastavami. Navzočih je bilo tudi 12 duhovnikov. Pojoč se je pomikal slavnostni sprevod med mlaji skozi trg od župne cerkve do sv. Lenarta, kjer so se pridružile družbe iz spodnjega konca dekanije, in potem k sv. Trojici, kjer je borovniški g. župnik Juvanec sam lurški romar v krasnem govoru proslavljal lurško Devico. Nato je daroval gosp. Skubic sv. mašo z leviti, med katero je prejelo nad 300 deklet sv. obhajilo. Kaj ubrano so povelečevali slavnost zvonki glasovi vrhniškega cerkvenega zbora pod vodstvom g. Levsteka. Vsemu zboru priznanje! Do viška pa je priklopelo navdušenje, ko je po sv. maši gosp. župnik Juvanec intoniral lurško himno, ki jo je s sveto vnemo prepevala vsa cerkev. — Po končani cerkveni slovesnosti pa se je zopet pomikal sprevod skozi trg deloma v »Katoliški dom«, deloma pa k g. Oblaku, kjer so dekleta dobile nekolike zajutreka, pri katerem so s hvalevredno prijaznostjo stregle vrhniška dekleta svojim oddaljenim sosestrani. Nato so se družbe v veselem in pobožnem petju z zastavami razšle na svoj dom. Vse pa so nesle seboj najboljše spomine na gostoljubni vrhniški trg in na medsebojno ljubezen. Lurška Devica pa bodi vsem plačnica!

SLAVNOST V MEKINJAH.

V trajnem spominu bo nam in vsem udeležencem ostal 28. majnik — dan Vnebohoda Gospodovega, ko se je pri nas v Mekinjah v proslavo letošnjega trojnega jubileja izvršilo slovesno blagoslovljenje nove društvene in družbene zastave. K sijaju dneva so pripomogli člani obojne Marijine družbe ter izobraževalnega društva, ki so s pridnimi rokami prepregli z venci in zelenjem župno cerkev, da je bila podobna zaljšani nevesti, zunaj pa so postavili mnogo mlajev ter razobesili množico papeževih, narodnih in cesarskih zastav. Mogočni strel je odmeval že

prejšnji dan ter še posebno na dan slavlja od naših krasnih gora ter glasno oznanjal veselje, katerega so bila polna naša srca... Še posebno pa so povzdignile sijajno prireditev Marijina moška družba iz Ljubljane, mladeniški Marijini družbi iz Stranj in Homca ter cela vrsta izobraževalnih, delavskih in strokovnih društev, sokolskih odsekov — vseh društev in društev smo našeli 36, med njimi S. K. S. Z. iz Ljubljane, pevsko društvo »Ljubljana«, društvi rokodelskih pomočnikov iz Ljubljane in Vrhniko itd.

Diven, slikovit je bil pogled, ko so te množice našega probujenega naroda z 22 vihrajočimi zastavami s kamniško godbo na čelu krepko in samozavestno korakale iz kamniškega kolodvoža skozi mesto proti Mekinjski župni cerkvi; očaral je ta izvanredni sprevod ljudstvo, ki je trumoma stalo ob cestah; sosebno so vzbujali pozornost naši sokoli v lepih uniformah ter mnogi gostje ter domačini v slovenskih narodnih nošah.

Dospeli smo v lepo župno cerkev, ki je bila kmalu prenapolnjena gostov in domačinov. Neopozabni trenutki! Krog velikega oltarja vihrajo v polkrogu zastave, čakajoč, da se jim pridruži nova posestrima. Slavnostni govor govori dr. in dež. poslanec veleč. dr. Jan. Krek, ter razvija iz trojnega jubileja krasne misli. Po govoru blagoslovi veleč. g. kanonik Jan. Sušnik ob asistenci župnikov-bratov Riharjev zastavo ter služi slovesno sv. mašo, pri kateri prepeva domači mešani zbor pod vodstvom g. Niko Lobode težko latinsko mašo.

Po končani cerkveni slovesnosti, katere se je udeležil tudi blag. g. okraj. glavar z go. soprogo, se je vršil skupni obed v kopališki restavraciji. Med obedom je sviral naš izvrstni tamburaški zbor: »Planinka« izbrane komade. Društveni predsednik Rihar, župnik mekinjski, se je spomnil vladarjevega in papeževega jubileja, je pozdravil z iskrenimi besedami drage goste, imenoma našega Kreka, kanonika Sušnika, okrajnega glavarja. Spominjal se je posvečenja serajevskega pom. biskupa Šariča ter je prečital došle brzoglavke.

Popoldne ob 2. uri so pohiteli udeleženci v župno cerkev k litanijam in blagoslovu z Najsvetejšim.

Po litanijah se je pričela velika ljudska veselica v kopališki restavraciji. Navdušeno je ljudstvo poslušalo govor dr. Kreka, ki je govoril lepe, bodrilne besede o napredku naše mladine. Prepevalo je krasne komade pevsko društvo »Ljubljana«; odlikovala sta se moški zbor iz

Doba in domači pevski zbor. Igra »Revček Andrejček« je splošno dopadla . . .

Le prenaglo je minul čas v prijetni družbi in poštenu zabavi. Težko smo se ločili od milih gostov. Spremljani z godbo in balončki so zapustili naš prijazen zavičaj. Bog Vam vrni ljubav Vašo, dragi nam gostje! Ohranili Vas bomo v blagem spominu, Vi ohranite pa nas!

Nova zastava je lepo delo domačih rok. Po črtežu gosp. slikarja M. Trpina jo je umetno izvršila ljubljanska gospodična Repše. Belo stran diči na svili slikana podoba Brezmadežne, izpod slike rastejo iz Srca Marijinega umetno vezane lilije; veže jih napis: »Marija, čuvaj nas!« Na rudeči strani je upodobljen križ; križišče izpolnjuje okrogli medaljon s Kristusovo glavo; krog križa. se vije vinska trta ter rastejo pšenični klasi; povprečni trak noši napis: »Veri in domu zvesti do groba«. Na trobojnih trakovih beremo sledeče napise: »Marijina mladeniška družba« na sinjem traku, »Slov. katol. izobraževalno društvo v Mekinjah« na rudečem, na belem pa: »V jubilejni spomin lurške M. B., Franca Jožefa I. in Pija X.«. Umetno izvirno špico, »redstavljaajočo vero, upanje, ljubezen je izvršil gosp. pasar Ivan Kregar. Zastava je bila izložena v izložbenem oknu katoliške bukvarne in je zbujala občno pozornost.

Vihraj zastava, vnemaj nas za slavo Marijina, čast Božjo ter blagor milega rodu našega!

Lurška jubilejna slavnost v Sostrem. Zadnji majnik je bil za župnijo sv. Lenarta dan slavlja in veselja. Cerkev je ovenčana kakor zala nevesta, prostor pred cerkvijo pa je zasajen z belim gozdom samih visokih mlajev. Vrli možje in mladeniči so postavili 70 mlajev z desetimi slavoloki. Najvišji in najlepši pa je jubilejni mlaj, ki bo še pričal o nenavadni slovenosti, ko bodo drugi njegovi bratje-mlaji že davno padli. Predvečer s slovesnim zvonjenjem in čarovitim zažiganjem umetalnih ognjev ter raketov je bil nekaka veličastna vigilija k še veličastnejšemu prazniku. Ginljiv je bil pri jutranji sv. maši prizor, ko je 130 Marijinih družbenic »ristopilo k sv. obhajilu. Ne! družbe Marijine niso poslednji kvas, ki naj preraja in prenavlja slovensko mladino. O tem nas je še bolj uveril s svojo navdušeno in prepričevalno besedo mil. g. prelat Andrej Kalan, ki je obenem sprejel 30 novih članic v Marijino družbo. Slovesno sv. mašo ob asistenci g. kateheta J. Mlakarja ter g. Ant. Goleta je služil domači g. župnik Iv. Molj, ki je bil tudi sicer s svojo požrtvovalno vnemo mecen naše jubilejne

slavnosti. — Kmalu popoldne pa so že prihajale trume dragih gostov od vseh strani. Prišle pa so sledeče družbe: Dekliška Marijina družba pri sv. Petru v Ljubljani z zastavo, Križanska dekliška Marijina družba v Ljubljani z zastavo, Dekliška Marijina družba iz Šmartna pod Šmarno goro z zastavo; Dekliška Marijina družba iz Ježice pri Ljubljani z zastavo; Dekliška Marijina družba pri Dev. M. v Polju z zastavo, Dekliška Marijina družba na Lipoglavem z zastavo. Zastopane so bile tudi še: Dekliška Marijina družba v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani, Dekliška Marijina družba na Igu, Dekliška Marijina družba v Šmarju in še druge, katerih vseh prešteti ni bilo mogoče. Predražešten pa je bil spreved belooblečenih deklic, ki so nosile novo dragoceno zastavo, še zavito, ter jo pozdravljale z otroško-milim pozdravom:

Bodi nam zdrava,
nova zastava,
našega nova
radost srca!

Ob tako mnogobrojni udeležbi sestrskih družb so domače družbenice z velikim veseljem in ponosom razvile svojo novo zastavo, ki jo je blagoslovil g. prelat Andrej Kalan. Ta slovesni trenutek pa je stopil na leco g. dr. Mih. Opeka ter v mogočnem in ognievitem govoru pojasnil namen zastave sploh in pomen Marijine zastave še posebej! Po končani cerkveni slovesnosti se je v točnem redu in z najlepšim uspehom vršila jubilejna veselica na bogato ozaljšanem gledališkem prostoru. Vse pevske in dramske točke so izredno ugajale občinstvu, ki ga je bilo toliko, da niti gostje niso vsi našli prostora, kaj šele domači; zatorej se je predstava ponovila še binkoštni ponedeljek ob isti uri. Brzojavko pa smo prejeli samo eno, pa še ta je bila le ustmena, ko se je nenadoma zaslišal glas: »Škof se peljejo!« In tako je bilo naše delo venčano po nepričakovanem prihodu gospoda knezoškofa, ki ga je občinstvo burno pozdravilo z živio-klici, belooblečena devojčica pa mu je izročila šopek pestrih rož. — Praznikov je veliko, a takega praznika za Sostro še ni bilo in ga ne bo zopet kmalu. Slava Brezmadežni in hvala vsem, ki so kakorkoli pripomogli, da se je slavnost izvršila tako veličastno. Predvem veljaj iskrena hvala prevzvišenemu gospodu knezoškofu, mil. gosp. prelatu Andreju Kalanu, preč. gosp. dr. Mih. Opeki, mestnemu župniku gosp. Fr. Pavliču, gg. župnikom poljskemu in lipoglavskemu, gosp. Janku Mlakarju ter gosp. Antonu Gole-tu. Po-

slednja, a ne najmanjša zahvala za gre gosp. župniku Iv. Molju. Naj vrne vsem njih blagi trud. Ona, ki je rekla Bernardki: Jaz te plačam na onem svetu.

Otlica. Početkom meseca majnika se je poročila prednica tukajšnje Marijine družbe, Ivana Bolčina. Vse sestre so jo spremile v cerkev. Bila je vzorna prednica Marijine družbe in dobra cerkvena pevka. Želimo ji srečen zakon! Brezdvomno je, da se ona dekleta najbolj pripravijo na tako važen stan, ki so bila v Marijini družbi. — Dne 25. maja pa so zopet zapeli zvonovi, a ne vabeči k veselemu ženitovanju te zemlje, ampak, da bi pozvali vse Marijine družbenice k pogrebu njihove dobre sestre, Marijine hčere Angele Krapež. Tudi njo so spremile z zastavo na kraj miru. Pogreba se je udeležilo veliko drugih ljudi. Pevski zbor ji je zapel dve nagrobnici. Pokojnica je bila res dobra Marijina hčerka. Ne dvomimo, da se je i ona v Marijini družbi dobro pripravila za večno zaroko z večnim Ženinom.

Iz jugoslovanske bosanske Krajine. Zapadno stran prijedorske ravnine je kupolasto hriboviti kraj. V tem kraju, na lepem homcu, stoji preuboga karščansko-katoliška župnijska cerkev. Ta cerkev je prva in najstarejša presv. Srca Jezusovega v novi škofiji banjalučki.

Pomanjkanje in revščina pri vernem ljudstvu, bivaiočem na teh brdih s pustim zemljiščem; tako i pomanjkanje in velika revščina v hiši božji . . .

Neizrečeno potrebno je bilo vsaj nekoliko dostojnejšega tabernakelna za bivanje Jezusu Kristusu v presv. zakramentu altarja.

Dobil se je stari, še čvrsti tabernakel v mili slovenski gorenjski Kranjski. Ta bivši tabernakel v cerkvi na Rovih je pridobil gosp. Josip Kern, tesarski mojster v Komendi in ga je imel v svoji hiši, a letos ga je podaril za zgoraj omenjeno cerkev.

Tabernakel je narejen veličastno v romanskem slogu toda polihromiranje je večino raznokalo in odstopilo, treba je bilo vse prenoviti. To sv. hranišče bilo je krasno prenovljeno in preopravljeno, da je seda lepo in sijajno, kakor novo.

Spremljajoči s sv. roženvenško molitvijo, so vozili tabernakel in podobe angeljev iz Prijedora štiri ure daleč k cerkvi presv. Srca Jezusovega. Tam smo preopravili oltarno menzo ter na njo vzpostavili tabernakel, a na vsako kraj njeza klečeča angolja.

Naredili in pripravili ter olepšali smo mesto nad tabernakelom, kamor smo postavili krasni novi kip presv. Srca Jezusovega. Tako je sedaj v revni hiši božji lep, častit edini oltar.

Drugo nedeljo po Veliki noči, v praznik sv. Križa, so bile te nove in prenovljene sv. naprave slovesno blagoslovljene; v tabernakel nastanjen Bog-človek Jezus Kristus.

Pri tej veliki in svečani službi božji bila sta i dva velepomemljiva govora ter na veličastni tabernakel pod baldahin izpostavljeno presv. Rešnje Telo.

Ubogo verno ljudstvo v tem kraju, ki še ni nikdar kaj takega videlo, doživelo in imelo, je verno-pobožno ganjeno se klanjalo, z razprostrtimi rokami molilo, čistilo, hvalilo in jokalo.

Pridigar je zbranim vernikom priporočil in naložil molitve za darovalca tabernakelna, za dobrotnike iz mile slovenske bratske Kranjske, kateri so milodarno pripomogli, da se je zamo-gel tabernakel dopeljati, krasno prenoviti in preopraviti ter še marsikateri sv. predmeti. In vse ljudstvo, zbrano v hiši božji in okolo nje, je začelo navdušeno in iskreno moliti in prositi za dobrotnike.

V tak kraj, takemu živovernemu ubogemu ljudstvu milodarno kaj pripomoči, ker prej pod turškim robstvom niso smeli imeti, a sedaj še niso zmožni sami vsega napraviti, to storiti, je veliko dobro delo in Bog ga bode obilno poplačal ter presv. Srce Jezusovo bogato blagodarilo!

Torej tabernakel iz Kranjske zopet služi svoji sveti svrhi — namenu — v jugoslovanski Bosni!

Na Homec, k Mariji Pomočnici je napravila svoj letošnji izlet moška in mladeniška Marijina družba iz Križank v Ljubljani zadnji dan majnika, 6. nedeljo po Vel. noči ob vodstvu svojega voditelja P. Valerijana Učak, ki jim je opravil slovesno sv. mašo ter pridigoval. Posebno pozornost so družbeniki obrnili na-se s svojo lepo molitvijo, ko so molili Najsvetejše tako zložno, razločno, glasno in s pravim povdarkom. Cerkevno petje pod vodstvom domačega organista g. Leopolda Gostič pa je tudi vsem jako ugajalo. Homška mladeniška Mar. družba jih je spremila s kolodvora v cerkev z zastavo.

Lokve. Na praznik sv. Trojice, obenem »shod« sv. Antona, je bilo sprejetih v Marijino družbo 23 deklet — ravno polovica od vseh, ki stanujejo v lokvarski župniji in so od 14—25 let stare. Ustanovitvi Mar. družbe so razni faktorji

nasprotovali; a s pomočjo božjo ter vsled krasnih govorov preč. P. guardijana svetogorskega (P. Salvatorja Zobec) so dekleta vendar premagala vse ovire in pomisleke ter srčno stopila pred oltar Matere božje in se tej posvetila.

Gorica. Dekliška Marijina družba, ki se je tukaj ustanovila letos meseca marca, se lepo razcvita, med dekleti se vedno bolj probuja zanimanje zanjo, in število družbenic čedalje bolj narašča. A v mlade vrste Marijinih hčera je iznenada posegla tudi smrt in 14. junija pobrala preblago družbenico, **A d e l o J a n e ž**, v cvetu njenega življenja. Zakaj? Ne vprašajmo, zakaj, Bogu je dopadel ta cvet, in da bi ga svet ne popačil, ga je Bog utrgal in presadil v svoj nebeški vrt. Manjkalo je Mariji v nebesih enega cveta tudi z goriškega mesta, in angel smrti ga je ponesel tja, da tam pred Marijo krasi nebeško pomlad! Marijine hčere so svojo drago tovarišico spremile k pogrebu v zelo lepem sprevedu. Nosile so za krsto prekrasen venec z napisom: »Svoji dragi sestri — Marijine hčere«, in v tem sprevedu tudi prvič svojo družbeno zastavo po mestu. Marijine hčere, ki so v obilnem številu v družbenih oblekah s svetinjami spremile

k večnemu počitku svojo prvo sestro, tolaži zavest, da imajo v Adeli iz svoje srede svojo prvo priprošnjico pri Mariji v nebesih!

Ne zabi pri Mariji nas, Adele,
da s tabo združimo se kdaj vesele!

Novo dekliske Marijine družbe na Goriškem. Dne 14. junija se je ustanovila nova Marijina družba na Lokvah, 21. junija pa v Čepovanu. Število priglašanih deklet je v obeh krajih dosti veliko. Bog dai vrlim dekletom stanovitnosti v novi Marijini službi in tudi veliko vrlih posnemovalk!

Z Vurberga. Mladeniška Marijina družba na Vurbergu je celo svetlemu cesarju po volji. Letos so bili štirje potrjeni v vojake in sicer tri »šarže« in en prostak. »Šarže« so te: predsednik družbe, tajnik, ki je ob enem tudi načelnik »gospodarsko - izobraževalnega društva« in en pomočnik. Bog dai, da bi od vojakov prinesli vsi štirje »šarže« in da bi bili vredni spet »šarže« nositi tudi v Mar. družbi! — Na sv. R. T. dan je imela naša mlad. Mar. družba vsako leto skupno sv. obhajilo med sv. mašo, potem pa gredo skupno pri procesiji s svetlimi svetinjicami na prisih. V družbi jih je 60.

Vprašanja in odgovori.

V. (F. K.) Ali so dolžni vsi moški se odkriti, kadar zvonijo angelovo češčenje, ali ob petkih ob 3. uri popoldne v spomen Jezusove smrti, ali ob sobotah ob 9. uri?

Kedaj bi bil smrten greh, neodkriti se pri tem zvonjenju?

Kedaj bi bil le mali greh?

Kedaj bi bilo celo boljše ne odkriti se?

O. Nobene zapovedi ni, ne božje ne cerkvene, ki bi ukazovala kristjanom moliti ob gotovi uri angelovo češčenje, ali v spomin Jezusove smrti ali kaj drugega. Cerkev te molitve samo priporoča.

Božja zapoved le splošno terja, da radi molimo, da pogosto molimo, da pobožno molimo.

Cerkvena zapoved pa je, da ob nedeljah in praznikih hodimo k sv. maši in tam molimo.

Ako ni nobene zapovedi, tudi ni nobenega greha, če človek ne moli, ali če se ne odkrije, kadar zvonijo. To velja splošno.

Izjeme pa so te:

1. Greh je vselej, kadar človek napravi s tem pri poštenih ljudeh pohujšanje, če ne moli, ali če se ne odkrije, ko zvonijo v tak namen.

Tak greh je mali greh, mogoče je pa tega greha se ogibati, ako ljudem lepo razložimo, zakaj se ne odkrijemo.

2. Velik smrten greh bi storil tisti kristjan, mož ali žena, ki bi ne hotel moliti ali se odkriti zato ne, ker hoče s tem pokazati svoje zaničevanje do cerkve, ki te molitve priporoča.

Enako bi napravil smrten greh vsak kristjan, s tem da ne moli ali se ne odkrije, ko zvonijo angelovo češčenje v slučaju, ko bi to opuščanje drugi hodobni ljudje, ki ga opazujejo, imeli za znamenje in spričevalo, da tak človek nima več vere, da je svojo vero zatajil.

3. Prav in lepo je, če kristjan s svojo vero očitno pred ljudmi spozna, kadar je za to lepa priložnost; vendar je včasih res mogoče, da je nasprotno bolj pametno, to je svojo vero prikriti, ne zatajiti. N. pr.: Ako pridem v družbo, kjer me nikdo ne pozna, kdo in kaj sem, jaz pa vidim, da sem med takimi ljudmi, ki bi bili zmožni in pripravljeni porabiti to priložnost, ko vidijo mene odkriti se k molitvi, da bi zasmehovali vero, preklinjali Boga ali Marijo; da bi se lotili meni ali mojim tovarišem silo delati, potem je res boljše, ne pokazati, kaj smo.

Nasprotno pa bi bilo treba vero očitno spoznati, ako mene poznajo, da sem goreč kristjan, član Marijine družbe itd., tudi, ko bi me za to zasmehovali ali topli, da celo umorili.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče in praktični sadovi praznovanja njih zlate maše. — Veliki marijanski shod v Ljubljani. — Enakopravnost katoličanov na vseučiliščih. — Skrb za mladino, zlasti po srednjih šolah. — Družba treznosti; I. avstrijski protialkoholni shod. — Družba sv. Rafaela; naši izseljenci. — Razširjanje sv. vere; misijoni.

Zasebne zadeve: 16letno bolno dekle. — Neki posestnik za blagoslov pri hiši. — Neka Mar. hči za telesno zdravje, duhovni prospah in božji blagoslov. — Neka hči za potrpežljivost in vdanost svojim staršem. — Marijina družba za večji napredek in vstrajnost.

Zahvale za uslišano molitev:

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo:

N. Primožič iz Št. Ruperta. — N. Vičič iz Trnovega. — Od Marije na Zili za srečno prestano skušnjo. — I. Stokelj iz Trsta.

Darovi:

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Č. g. Ivan Plahutnik, kaplan v Ribnici, 39 K; č. g. Ant. Pfajfar, župnik v Dražgošah, 8 K; družina Goetzova v Ljubljani 4 K; č. g. Jožef Koblar, župnik na Savi, 6 K 60 vin.; č. g. Rud. Gregorič, župnik v zač. pok. v Lahovčah, 4 K 40 vin.; zavod čč. šolskih sester v Šmihelu pri Novem mestu 56 K; neka oseba po g. fratru Peter Rešeta (franciškanski samostan v Ljubljani) 60 K; č. g. J. Rihtaršič, župnik v Loškem potoku, 6 K; č. g. J. Zabukovec, župnik in duhovni svetnik na Jesenicah, 20 kron; č. g. dr. J. M. Kržišnik, dekan v Trnovem, 41 K; č. g. Anton Abram, kurat v Št. Petru, 27 K 24 vin.

Za odkup zamorčka, ki naj mu bo ime Márij Ivan Krstnik, neimenovana oseba 42 K.

Za misijone: Zapuščina † g. župnika A. Kukuljina 784 K 555 vin., iz Škofje Loke 100 K, iz Šmartna pod Šmarno goro 20 K.

Za misijone v Afriki: Maček Marijana, Zadobrova 12 K.

Za stradajoče v Afriki: Z Rečice 11 K 30 vin.

Za razširjanje sv. vere: Župni urad Žabnica 20 K.

Za detinstvo: č. g. župnik J. Vurkelc, Dobje 12 K, Marijina družba v Trziču 4 K, župnija Cerklje na Gor. 24 K 60 vin.

Za odkup poganskih otrok: Neža Bergant, Mar. Križnik, Kat. Biček v Škofji Loki po 20 K, slovenska dekleta v Breslau 20 K, iz Št. Petra v Sav. dolini 20 K, Marija Legat, Ljubljana 40 K.

Za slovensko šolo v Aleksandriji: Ana Matevžič, Kustenice 4 K 45 vin.

Za varhe božjega groba: iz Zalega loga 6 K, župnija Cerklje na Gor. 32 K.

Za brat. sv. Dizma: Cerklje na Gor. 13 K 20 vin.

Za brat. R. T.: H. Pregelj iz Trziča 80 v.

Za cerkev sv. Jožefa v Gradcu: Kati Kotnik, Podgrad 10 K.

Doneski za bratovščino presv. Rešnjega Telesa od 10. februarja do 12. julija 1908. Ribnica 420 K; Vrhnika 348 K 32 v.; Lipoglav 300 K; Dob 246 K; Mengeš 241 K 70 v.; Srednja vas 205 K; Bloke 195 K; Semič 180 K; sv. Peter, Ljubljana, 163 K; Smlednik 180 K; Kranj 165 K; Stari trg pri Ložu 150 K; Breznica 160 K; Črnomelj 150 K; Moravče 150 K; Polhov Gradec 135 K; Goričica 150 K; Št. Vid pri Zatični 141 K; Stara Loka 130 K; Sv. Križi pri Litiji 120 K; Št. Vid nad Ljubljano 100 K; Prečma 100 K; Raka 100 K; Ježica 100 K; Budanje 106 K 37 v.; Škocijan pri Turjaku 110 K; Horjul 104 K; Čemšenik 115 K; Škofja Loka 100 K; Slavina 104 K; Špitalič 104 K; Cerklje Gor. 125 K; Loški potok 100 K; Toplice 100 K; Gorje 100 K; Boh. Bistrica 103 K; Vel. Dolina 116 K; Boh. Bistrica 103 K; Idrija 96 K; Boh. Bela 90 K; Spodnja Idrija 90 K 20 v.; Prežganje 90 K; Preserje 90 K; Dobropolje 98 K; Gora nad Idr. 19 K; Bevke 22 K; Št. Jošt nad Vrh. 55 K; Št. Lorenc ob Tem. 30 K; Vreme 5 K 10 v.; Hinje 7 K 60 v.; Lesce 60 K; Begunje 54 K 70 v.; Gora nad Idr. 17 K 60 v.; Zasip 30 K; Zagradec 42 K; Sostro 56 K; Črnuče 50 K; Javor pod Ljubljano 20 K 80 v.; Vače 35 K; Leše 20 K; Vrh 24 K; Bevke II. 2 K; Podlipa 55 K; Zaplana 52 K; Velesovo 40 K; Radeče pri Zidanem mostu 20 K 50 v.; Ustje 23 K; Kranjska gora 83 K; Dol 67 K; Réteče 34 K; Sv. Duh 58 K 66 v.; Osilnica 80 K; Rova 20 K; Leskovec 228 K 30 v. za 4 leta; Sv. Trojica pri Mokronogu 71 K; Hrastje pri Kranju 12 K 10 v.; Babno polje 12 K; Kopani 50 K; Prečna 60 K; Vranja peč 46 K; Ovsišče 33 K; Brezovica 50 K 50 v.; Duplje 43 K; Kostanjevica 38 K 22 v.; Lahovec 21 K 60 v.; Ajdovec 42 K 10 v.; Boštanj 31 K; Košana 47 K; Sora 60 K 40 v.; Brusnice 30 K; Ledine 14 K 60 v.; Vojsko 76 K; Št. Ivan 43 K; Sv. Katarina 38 K; Fara pri Kostanjevici 42 K 20 v.; Slavinja 27 K 53 v.; Alltag 72 K; 52 v.; Zagradec 80 K; Trnovo, Ljubljana, 57 K; Topla reber 14 K 50 v.; Zg. Tuhinj 54 K; Motnik 72 K; Ebental 41 K 40 v.; Češnjice 33 K 10 v.; Vipava 32 K 10 v.; Dobrova 68 K 2 v.; Morobitz 25 K; Šmartin pod Šmarno goro 84 K; Ljubno 48 K 90 v.; Podraga 70 K;

Mitterdorf 76 K; Križe pri Tržiču 42 K; Unec 17 K 60 v.; Št. Ožbalt 30 K 80 v.; Črni Vrh nad Idrijo 80 K; Kamna gorica 64 K 40 v.; Dragatuš 40 K 40 v.; Stopiče 72 K; Mokronog 33 K; Radovica 32 K; Sela 84 K; Koprivnik 50 K 80 v.; Šenturška gora 48 K 27 v.; Brdo 50 K; Št. Vid p. Vip. 40 K; Polica 64 K; Preska 20 K; Štanga 26 K; Preloka 11 K 60 v.; Mošnje 30 K; Dobovec 34 K; Škocijan 40 K; Gojzd 37 K; Sv. Jakob ob Savi 60 K; Javorje 26 K; Struge 86 K 40 v.; Ribno 65 K; Goriče 86 K 70 v.; Mirna peč 69 K 30 v.; Suhorija 37 K; Mösel 40 K; Nova Oselica 40 K; Vel. Poljane 60 K; Adlešici 41 K; Predvor 29 K 60 v.; Mavčice 70 K; Rakitna 80 K 70 v.; Lučine 30 K; M. D. Polje 45 K 50 v.; Cirknica 82 K; Rateče 36 K 40 v.; Tunice 60 K; Kropa 30 K; Sv. Križnad Jesenicami 50 K; Hotič 30 K; Mekinje 47 K; Koroška Bela 38 K; Bled 70 K; Trstenik 49 K 36 v.; Zalilog 41 K; Hrenovice 76 K; Cirknica 82 K; Podbrezje 43 K 10 v.; Krka 50 K; Kolovrat 52 K; Goče 38 K; Hotedršica 38 K 20 v.; Peče 20 K; Kamnik, frančiškan., 37 K 20 v.; Prem 25 K; Črni Vrh nad Polhovim gr. 72 K 84 v.; Sava 9 K; Žužemberk 60 K; Kovor 20 K 80 v.; Železniki 47 K 30 v.; Sv. Peter p. Nov. m. 30 K; Poljane nad Škofjo Loko 80 K; Primskovo 48 K; Kokra 24 K 20 v.; Vinica 47 K; Tržič 75 K; Turjak 10 K; Zalna 83 K; Jesenice 64 K 60 v.; Sela p. Šumb. 50 K; Razdrto 10 K; Dražgoše 94 K; Št. Peter na Krasu 70 K; neimen. 6 K 80 v.; po č. g. dr. Jeršetu 60 K; po č. g. Potokarju 4 K; po č. g. Jancu 11 K; gospa Joz. Wurzbach 20 K; Marija Kogovšek 1 K; Mana Kogovšek 1 K; Ana Malenšek 20 K; p. n. prošt Sajovic 2 K; po p. n. proštu Sajovicu 2 K; Marija Stanonik 30 v.; Marija Modic 2 K; Ana Šmalc 2 K; Anton Sotlar 2 K; Karolina Denkel 3 K; Leopoldina Rozman 1 K; Medved Reza 1 K; Potrato Johana 2 K; Mar. Elsner 2 K; Terezina Elsner 2 K; Mar. Bozicic 2 K; p. čč. gg. uršullnkah 113 K.

Listnica uredništva. »Bogoljubu« je začelo vedno bolj prostora primanjkovati. To je na eni strani veselo znamenje, na drugi pa moramo prositi, da dopisniki pošiljajo samo čisto in kleno zrnno brez druge primesi, da se tesni in dragoceni prostor izpolni le s samim dobrim blagom. — Vkljub temu, da je danes toliko dopisov, jih je moralo še mnogo izostati.

ZAHVALA.

Hvaležno smo prejeli stare, toda še čedne stvari za v cerkev: štiri male svečnike za na oltar, katerih je prav potrebno bilo. Dve kote za ministrante, nekoliko cvetličnih posod, prepotrebne kanon-table za dva oltarja, eno novo lepo zvončvo potezalo.

Vse se boje dobro porabilo v cerkvi sv. Jožefa in v našem malem Lurdu pri mestu Kozarac.

Hvala lepa! Bog Vam stotero naplačaj!

Priporočamo naše revne cerkve v tej okolici, katerim še marsikaj manjka za cerkvene in bogoslužne naprave.

Ljudstvo krščansko-katoliško med drugoverci v bosanski Krajini je ubožno ter ni vstanu vse potrebno z imetkom svojim napraviti.

Rimo-katoliški župni ured sv. Josipa u Prijedoru, dne 28. junija 1908.

Fr. Ante Babić, župnik.

HRVATSKO ROMANJE V LURD.

Urednik »Naše Gospe Lurdske«. O. Bernardin Škrivanić, provincijal kapucinov na Reki, nam piše:

Tudi mi Hrvatje častimo in ljubimo Lurdsko Mater Božjo. Tudi mi — kakor Vi Slovenci — se ji hočemo pokloniti v Njenem čudodelnem Lurdu.

Ker je Slovencev še polno izostalo, kateri niso mogli v maju romati v Lurd in ker so se počeli Slovenci tudi že k nam prijavljati, Vam želim javiti, da nas prav veseli, da se vsi oni Slovenci, kateri žele romati v Lurd, pridružijo nam, Vašim bratom Hrvatom, da skupno idemo k naši dobri Materi v Lurd.

Vsa vožnja je lepo razdeljena, da ne bomo samo Lurda, marveč tudi druge si znane kraje ogledali: Benetke, Milan, Genova, Ventimiljo, Marsiljo (velika božja pot »Naše Gospe Čuvarice«) in Padova (grob sv. Antona) in drugo.

Cena za potovanje, hrano, omnibuse in za vse druge potrebe: za prvi razred 450 K, za drugi razred 350 K, za tretji razred 250 kron.

Nikomur se ni treba bati, da bi se čutil tujec med nami Hrvati; nas bo polno, koji znamo slovensko.

Vsi oni, kateri žele z nami romati, naj se čim prej prijavijo in pošljejo 15 kron za pripravljavne stroške, ali tudi celo svoto. Vsak naj točno naznani, v katerem razredu se hoče voziti.

Prijave sprejema: O. Bernardin Škrivanić, provincijal kapucinov na Reki (Fiume).

Mesečni koledar za avgust 1908.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti
		ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sobota	Vezi sv. Petra	Tunice	
2	Ned.	8. po bink. Alfonz Ligv., (Porc.)	Ribnica	Mozirje
3	Ponedelj.	Najdenje sv. Štefana, prv. muč.	Ljublj., Marijanišče	Luče
4	Torek	Dominik, spoznovavec	Št. Ožbalt	Novaštitla
5	Sreda	Marija Devica Snežnica; Ožbolt	Gora p. Sodražici	Sv. Martin
6	Četrtek	Izpremenjenje Gospodovo	Predoslje	Sv. Mihael
7	Petek	Kajetan, sp.; Donat in tov., m.	Sv. Jakob ob Savi	Nazarje
8	Sobota	Cirjak in mučenci tov.	Polca	
9	Ned.	9. po bink. Emigdij, sp.; Afra, m.	Götteniz	
10	Pond.	Lavrencij, mučenec	Raka	Ptuj
11	Torek	Kristofor, mučenec	Janče	
12	Sreda	Klara, devica	Gojzd	Kapela v hi-
13	Četrtek	Hipolit in Kasijan, muč.	Dobovec	ralnici
14	Petek	Margarita, d. m.; Evzebij, škof	Ljublj., Lichtenth.	Sv. Peter in
15	Sobota	Vnebovzetje Dev. Marije	Polje	Pavel
16	Ned.	10. po bink. Joahim; Rok, sp.	Dolenjavas	Sv. Urban
17	Pondelj.	Liberat, mučenec	Ribno	Hajdinja
18	Torek	Agapit, muč.; Helena, kraljica	Št. Lorenc ob Tem.	Vurberg
19	Sreda	Ludovik Tolosanski, spozn.	Cerklje pri Kranju	Sv. Andraž
20	Četrtek	Bernard, opat	Žalna	Sv. Lovrenc
21	Petek	Ivana Frančiška, vdova	Mekinje	
22	Sobota	Timotej, mučenec	Trebnje	Sv. Marko
23	Ned.	11. po bink. Srce Marijino	Koprivnik	Sv. Marjeta
24	Pondelj.	Jernej, apostol	Št. Jernej	Polenšak
25	Torek	Ludovik, kralj	Goričica	
26	Sreda	Cefirin I, papež	Zg. Tuhinj	Rogatec
27	Četrtek	Prenešenje sv. Mohorja in Fort.	Dole	Sv. Križ pri
28	Petek	Avguštin, škof	Struge	Slatini
29	Sobota	Obglavljenje Janeza Krstnika	Stopiče	Sv. Ema
30	Ned.	12. po bink. Angeli varhi	Brdo	Sv. Peter
31	Pondelj.	Rajmund spozn.; Izabela, dev.	Višnja gora	Kostrivnica

Stanje vlog 31. dec. 1907
čez 12 milijonov kron.

Preje: Gradlišče št. 1,
sedaj: Kongresni trg
št. 2, I. nadstr.

Denarni promet 31. dec.
1907 čez 64 milj. K.

Lastna glavnica K 252.865-93.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

Ljudska posojilnica

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po $4\frac{1}{2}\%$ brez kakega odbitka, tako, da sprejme vložnik od vsacih vloženih 100 K čistih 4 K 50 h na leto.

Stanje vlog 31. dec 1907: K 12,840,537.11. - Denarni promet v letu 1907: K 64,812.603.92

Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje kaj prekinilo
Za nalaganje po pošti so poštnohranilnične položnice na raspolago.

V Ljubljani, dne 31. decembra 1907.

Dr. Ivan Susteršič,
predsednik.

Josip Slička, stolni kanonik
podpredsednik.

Odborniki

Anton Belec,
pos., podjetnik in trg. v St. Vidu n. Ljublj.
Anton Kobi,
pos. in trgovec Breg pri B. veleposestnik v Ljubljani.
Francišek Leskovic,
bišni pos. in blag. Lj. pos.

Fran Povše,
vodja, graščak, dež. odbornik, drž. in dež. posl. itd.
Matija Kolar,
stolni dekan v Ljubljani. svet. trg. in obrt. zb. v Ljubljani.
Karol Pollak,
tovarn. in pos. v Ljubljani.
Ivan Kregar,
in obrt. zb. v Ljubljani.
Greg. Silbar,
župnik na Rudniku.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posrebrni in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čebazeka izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran **lesteneč** v renesanč-
nem slogu. 2796

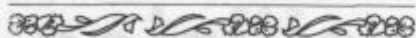
**Lira-
kolesa**

Najboljše kolo sveta!
Nedostopno glede kako-
vosti in izpeljave.
Izbior material, lično delo,
silno lahka vožnja so znaki
znamke **Lira**. Jamstvo
3 leta. Niato cene.

Carine prosto
od avstr. razpošili.
Zahtevajte kot bravec tega
lišna zastojni najinov. cenik.
Zastojniki se izdajo.

**Rihard Ladewig
Premlau.**
716 Vestfalia 256

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

2250

2798

A. Lukić

Ljubljana, Pred škofijo št. 19.

Priporoča svojo bogato zalogo
**narejenih oblek za gospe-
de, dame, dečke in deklice.**

Blago le iz prvih tovarn. Cene nizke.

Paramente

je mogoče kupiti **po ceni in ugodno le**
direktno pri firmi 2691

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomou (Morava).

Priporoča po zelo niskih cenah bogate vezane paramente
v vseh barvah in slogih: kazulo, pluvijale, dalmatike, vela,
nebess, bandera, zastavo, preproge, pregrinjala, albe, rokete
itd. pod jamstvom trpežnosti; nadalje v lastnih delavnih
narejane kelihе, ciborije, monstrance, svečnike, lestence itd.
s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene;
radi tega se dobe predmeti potom direktne naročila v
Olomou ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konku-
renčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastojni in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

Paramenti se pošiljajo na ogled franko.

Zahtevajte brezplačno določiljatev mojega ilustr.
cenika z nad 1000 slikami. —

Jamstvo več let. Vsako nepo-
polno blago se vzame nazaj
za popolni znesek. Slika pol
navadne velikosti.

Št. 365. Srebrna damska rem.
gld. **3-50.**

Št. 322. Srebrna moška rem.
gld. **3-50.**

Št. 337. Srebrna s sidro 15 kam-
nov gld. **5-—**, dvojni plašč
gld. **6-50.**

Št. 341. Srebrna s sidro dvojni
plašč 15 kamnov, posebno
močna gld. **7-9-50.**

Anton Kiffmann
največja tovarniška zaloga ur,
zlatnine in srebrnine. Izvoz v
vse dežele. **Maribor L. 8.**
1208 Štajersko.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča sledeče molitvenike za darila

: birmancem in prvoobhajancem. :

Šolski molitvenik po katekizmu in obrednih knjigah. Spisal dr. Gregorij Pečjak, katehet v Ljubljani.

Trpežna vezava z rdečo obrezo K —80
„ „ „ zlatu „ 120

Večno življenje. Molitvenik. Spisal dr. Gregorij Pečjak, doktor bogoslovja, gimn. katehet v Ljubljani.

Ta molitvenik je namenjen bolj odrasli, posebno srednješolski mladini.
Cene: trpežna vezava z rdečo obrezo K 120
„ „ „ zlatu „ 160

Pot k Bogu. Molitvenik za odrasle. Molitve in pesmi iz Večnega življenja in Cerkvenega molitvenika.

To je najpopolnejši molitvenik, ki je tudi sestavljen strogo po novem cerkvenem besedilu. Namenjen je za splošno porabo in ima prav priročno obliko.

Cena z rdečo obrezo K 120
„ „ „ zlatu „ 160

Bogu kar je božjega. Spisal župnik Fr. S. Finžgar.

Vezava št. 1: navadne črne platnice, rdeča obreza K 1 —
„ „ 2: umetno usnje, vatirane platnice „ 180
„ „ 3: šagreno usnje, zlata obreza „ 220
„ „ 4: fina teletnina, „ 3 —
„ „ 5: najnovejša vezava v najfinjšem usnju in raznih barvah, s posebno krasnimi najmodernejšimi utisi. Na teh vezavah je neka posebna, rekli bi nedosežna ličnost in finesa. Okoli 20 različnih vezav te vrste je na izbero, vse imajo približno ensko, v primeri z ličnostjo zelo nizko ceno „ 480
„ „ 6: nova fina vezava za dame z verižico, listnico in zapano; najmodernejša vezba „ 460

Voditelj v srečno večnost. Molitvenik. Spisal A. M., duhovnik ljubljanske škofije.

Zelo popoln, jako dober molitvenik z novim cerkvenim besedilom v mali obliki.
Umetno usnje, mehke vatirane platnice K 2 —
Šagrin-usnje, upogljive ali mehko vatirane platnice „ 20

Nadalje priporoča za cerkvene zборе, Marijine družbe itd. :

Sattner P. Hugolin, Op. 2., **Cerkvene pesmi v čast sv. Rešnjemu Telesu** za mešan zbor K 160.

- **Marijine pesmi** za mešan zbor in orglje. Part. K 180; vsak glas K —50.
- Op. 9., **Mašne pesmi** za mešan zbor. Part. K 2—; vsak glas K —40.
- Op. 10., **Slava Bogu. Mašne pesmi** za mešan zbor. (Tretji pomnoženi natis iz „Slava Bogu“). Part. K 150; vsak glas K —40.

Spindler Fran. Sal. **Ljudska pesmarica** za nabožno petje v cerkvi, v šoli in doma. Broš. K —60; vez. v platno K 1—.

- **Spremljevanje k „Ljudski pesmarici“** za nabožno petje v cerkvi, v šoli in doma. Kart. K 4—.

Foerster Anton, **6 Marijinih pesmi** za tri ženske ali moške glasove (ena ali dva, štiri tudi za en glas) z orgljami. Part. K 180; vsak glas K —40

Pogačnik, Op. 8, **12 Mar. pesmi** za mešan zbor. Part. K 1—; vsak glas K —20.

Hribar P. Angelik, **Slava Brezmadežni** o petdesetletnici Napevi za Marijino družbo. Kart. K 120; elegantno v platno vezano K 160.

Skladbe pok. gosp. P. Angelika Hribarja so zelo lahke, melodijozne in splošno priljubljene.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.

V malo dneh izide v založništvu v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 6, **krasno opremljena** 1790 1

==== jubilejna ====

Družinska

====

Pratika

====

za leto 1909.

====

Cena kot doslej 24 vinarjev izvod.

Letošnja „Pratika“ **bo presegala** po svoji krasni opremi in zbrani vsebini **vse dosedanje izdaje**, ker bo imela poleg obilice poučnega in zabavnega berila z mnogimi slikami tudi **štiri** krasno izvršene slike v trobarvnem tisku: **Lurške Matere božje**, jubilarov **papeža Pija X.** in cesarja **Franca Jožefa I.** ter izložbo „**Katoliške Bukvarne**“ v Ljubljani.

Katol. slov. ljudstvo! Ta jubilejna „Pratika“ je **edina naša** pratika! Sezite pridno po njej; naj jo pozna vsaka še tako oddaljena slovenska hiša! — Zahtevajte pri trgovcih „**Družinsko Pratico**“ in ne dajte si usiliti nobene druge!

Kupujte in priporočajte le **našo** pratiko!

Glavno zalogo imajo: „**Katol. Bukvarna**“, **Prodajalna „Katol. tiskovnega društva**“ in nekateri večji trgovci v Ljubljani.

Cena za razprodajalce pri naročilu do 100 kom. 17 vinarjev izvod, nad 100 kom. pa po 16 vinarjev.